

Bucurestiul meu drag

memoria vizuală a Bucureștiului - www.orasul.ro

un produs:

ASOCIAȚIA
Bucurestiul
meu drag

aprilie 2013
nr. 16

Victor Rebengiuc

*“Nici în vacanță nu vreau să plec din
București, atât de mult îmi place aici”*

Foto Dan Moruzan

Dâmbovița, “muma” Bucureștilor

De Andrei Bîrsan
www.orasul.ro

Fără Dâmbovița, Bucureștii nu ar fi existat sau nu s-ar fi dezvoltat la nivel de capitală europeană; ar fi rămas un sat de mici agricultori.

De-a lungul timpului, Dâmbovița a fost și “mumă”, da’ și “ciumă”, pentru bucureșteni.

Ne-a îmbăiat, ne-a stins setea, ne-a distrat vara la scăldat și iarna la patinaj, în ea ne-am spălat hainele, ea ne-a măcinat boabele pentru pâine sau mămăligă, dar a și băgat spaima în noi cu inundații de nemaivăzut, ultimele chiar și în anii '70 ai secolului trecut.

În copilărie, coboram cu tata pe malul Dâmboviței. Erau, la unele poduri, scări până la apă, iar tata lansa pe firul ei bărcuțe făcute din ziare. Era o mare încântare pentru mine să le văd navigând spre mare (așa speram, că și pe mare).

În anii '80, era tot un râu turbure și maron, puturos și plin de gunoaie și

șobolani. Apoi a început “Amenajarea Complexă a râului Dâmbovița”, adică transformarea ei într-o înlănțuire de bazine de beton cu mai multă sau mai puțină apă.

Acum este mai curată, dar nu mai are nici un pic de personalitate; prea mult beton, prea arată a canal de irigație! Acum, nimeni nu mai ia în seamă “râul” care, parcă, mai mult ne încurcă. Nu are poduri destule, nici pentru oameni și nici pentru mașini și de prea multe ori este secată.

Singurii care se mai bucură sunt copiii, care vara se scaldă, plus câțiva pescari rătăciți.

Câteodată se întâmplă ca malurile să fie acoperite de o floră spontană, ca o iederă naturală și îmbietoare.

Sper că se va găsi o soluție ca Dâmbovița, să devină mai atrăgătoare, mai apropiată de bucureșteni!

ASOCIAȚIA
Bucureștiul
meu drag

www.orasul.ro

Merită să descoperim pentru noi toți și pentru copiii noștri farmecul locului, oamenii și tradițiile care l-au construit, care i-au definit spiritul și care într-un fel sau altul interferează zilnic cu prezentul nostru.

Bucureștiul meu drag

memoria vizuală a orașului

SUMAR

- 3 Dâmbovița, “muma” Bucureștilor
- 6 Cronica lunii
- 11 Trecut-au anii...
- 18 Cărțile Bucureștiului
- 19 Biserica Amzei
- 22 Transportul auto în Bucureștii anilor '70
- 42 Jurnal de modă în Bucureștii de altădată
- 50 Bucureștiul lui Victor Rebengiuc
- 62 Fabrica Pionierul
- 72 Bucureștii în numismatică
- 78 Pasajul Englez
- 94 Proiect - Revitalizare Pasajul Englez
- 104 Pescarii din Herăstrău
- 112 Blocul - Han, Strada Blănari
- 118 Fotohaiku
- 120 Unghiuri de vedere
- 134 Traseul urban Arhitect Cristofi Cerchez
- 136 Fotografii aeriene
- 144 Nava spațială din Parcul Tineretului
- 152 Fotografii ABMD - Roberto Iosupescu
- 172 Argentic - Piața Națiunile Unite
- 174 Mozaic foto bucureștean

Redactor Șef: Andrei Bîrsan
Redactori: Sidonia Teodorescu
Oana Marinache
Ileana Buruianu

Art director: Cristi Spiridon
Fotoreporter & editor foto: Mihai Petre
Consilier documentare: Emanuel Bădescu
Revista a fost realizată cu Adobe Creative Suite.
Revista Bucureștiul meu drag este editată de Asociația Bucureștiul meu drag ®
andrei.birsan@orasul.ro, www.orasul.ro, Telefon: 0743.076.255

Partener

MUZEUL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

ISSN 2248 - 3292

Nici un material din această publicație online nu poate fi reprodus parțial, integral sau modificat fără permisiunea anterioară explicită, prin acord scris cu revista BMD. Drepturile de autor asupra textelor și imaginilor din această publicație aparțin autorilor lor. Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate aparține semnatarilor articolelor respective. ©2013 Asociația Bucureștiul meu drag

Expoziție foto

Paris mon amour

foto: Anca Cernoschi

Café Verona, Cărturești
30.04-14.05.2013

Vernisaj: marti 30 aprilie ora 18.30

Canon

cărturești
carte, ceai, muzică, dichis

Bucureștii interbelic

Foto Mihai Petre

Paștele cailor

Foto Bolboceanu Adrian

Meșteri populari

Foto Cristi Spiridon

Trenul Regal

Foto Sergiu Sfetcu

Bucureștiul

văzut prin ochii adolescenților

foto: Popescu Ionut Colegiul Tehnic de Posta si Telecomunicatii Gh Airinei

www.orasul.ro

Canon

În Săptămâna Școala Altfel "Să știi mai multe, să fii mai bun!", Asociația Bucureștii meu drag în parteneriat cu 3 licee bucureștene a organizat concursul de fotografie Bucureștii văzut prin ochii adolescenților.

Premiile pentru cei 10 elevi participanți au fost oferite de: Wood Be Nice, Bucureștii Vechi și Noi, Asociația pentru Dialog și Acțiune, Fundația Calea Victoriei, Caffè D'Arthe și Bijoux Boutique.

Evenimentul a fost coordonat de prof. Elena Simion (Colegiul Tehnic de Poștă și Telecomunicații „Gh. Airinei”/ Liceul Teoretic „Marin Preda”), în colaborare cu prof. Georgiana Chițu (Colegiul Tehnic de Poștă și Telecomunicații „Gh. Airinei”), prof. Lavinia Amza (Colegiul Tehnic „Petru Maior”) și prof. Monica Iorga (Liceul Teoretic „Marin Preda”).

Juriul a fost format din Andrei Bîrsan, Mirela Momanu, Mihai Petre de la Asociația Bucureștii meu drag.

Câștigătorii concursului:

Locul I - Ionuț Popescu de la Colegiul Tehnic de Poștă și Telecomunicații „Gh. Airinei”

Locul II - Cătălin Câmpan de la Colegiul Tehnic de Poștă și Telecomunicații „Gh. Airinei”

Locul III - Liviu Tudor de la Colegiul Tehnic „Petru Maior”.

Mențiuni: Alexandru Dumitru, Alexandru Ducuță de la Liceul Teoretic „Marin Preda” și Cosmin Ruseanu de la Colegiul Tehnic „Petru Maior”.

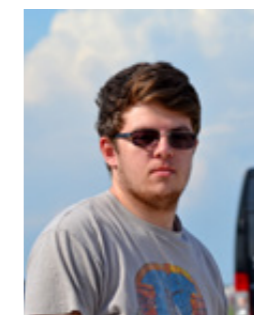
Fotografiile vor fi expuse până la sfârșitul lunii în liceele partenere și la Caffè D'Arthe. Toți elevii și profesorii participanți vor fi implicați în proiectul "Cartierul meu".

Ionuț Popescu

Cătălin Câmpan

Liviu Tudor

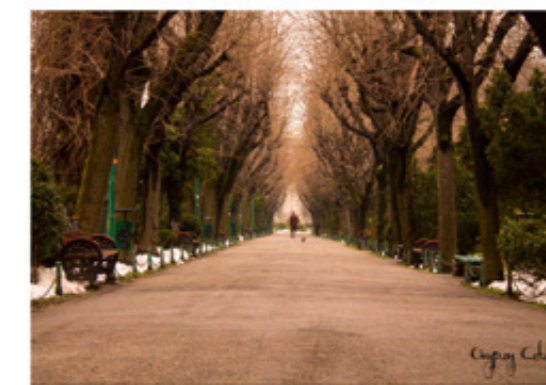
Locul I

Foto Ionuț Popescu

Locul II

Foto Cătălin Câmpan

Locul III

Foto Liviu Tudor

**LARGE FORMAT
DIGITAL PHOTO PRINTING**

www.amedesign.ro

TRECUT-AU ANI...

Revista Racheta cutezătorilor

Nr. 4/1970

Din cuprins:

- Aurel Vlaicu - Acel om minunat și mașinile lui zburătoare
- Escaladând Zidul sonic
- Școala Mileniului III
- Construcția numărului - aeromodel captiv de școală și antrenament
- Curs auto
- Să ne cunoaștem aparatul fotografic Smena-8
- Patentele naturii
- Practic

Piața Universității, arhiva Muzeului Municipiului București

Floreasca, arhiva Muzeului Municipiului București

Piața Universității, 2012, fotograf Nina Mihăilă

Floreasca, 2012, fotograf Mihai Petre

Bulevardul Magheru, arhiva Muzeului Municipiului București

Bd I. C. Brătianu, fost 1848, arhiva Muzeului Municipiului București

Bulevardul Magheru, 2012, fotograf Robert Reghina

Bd I. C. Brătianu, fost 1848, 2012, fotograf Șerban Vornicu

MAJESTATEI SELE
IMPERATORUL
TUTUROR RUSSELOR
ALEXANDRU NICOLAEVITZ

STATISTICA

De la Bucuresti la anul 1870 din Romania lui Anca I. Bucuresti 1871. cuprinsul planului

1. Populatia	2. Religia	3. Ocupatiile
4. Educatia	5. Sanatatea	6. Industriile
7. Agricultura	8. Comertul	9. Transporturile
10. Serviciile	11. Constructiile	12. Altele

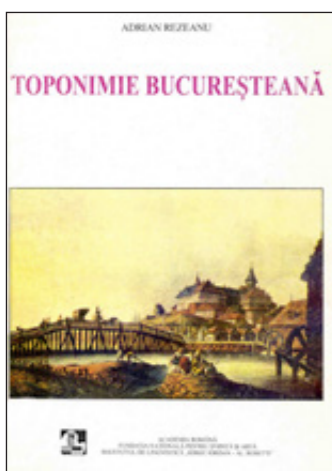
Planul Bucurestului întocmit de ofiterul Dimitrie Papazoglu - Bucuresti, 1871.

Muzeul de Istorie și Artă al Municipiului București, De la Podul Mogoșoaiei la Calea Victoriei: oamenii și vremurile unei străzi, București, 1993, 56 p.

Expoziția “De la Podul Mogoșoaiei la Calea Victoriei: oamenii și vremurile unei străzi” a fost gândită ca un omagiu adus Bucureștilor, cu prilejul evocării trecutului uneia dintre cele

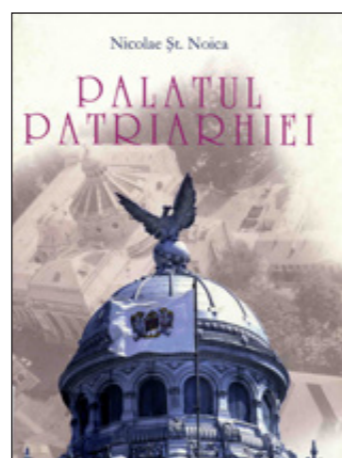
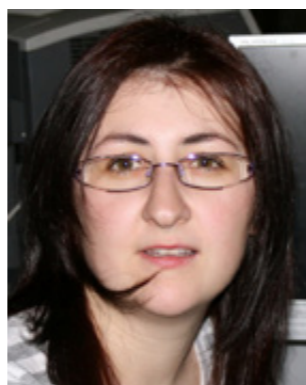
mai reprezentative străzi a capitalei. Podul Mogoșoaiei de odinioară, Calea Victoriei de astăzi, rămâne unic și emblematic pentru viața orașului și a bucureștenilor. Prin această expoziție specialiștii muzeului se adresează conștiinței și, mai ales, sensibilității culturale a marelui public vizitator, propunându-i o nouă imagine a unei străzi vechi.

Adrian Rezeanu, Toponimie bucureșteană, Editura Academiei Române, Fundația Națională pentru știință și artă, Institutul de Lingvistică Iorgu Iordan-Al Rosetti, București, 2003, 230 p.

Lucrarea de față se ocupă de toponimia bucureșteană din perioada ultimelor trei secole. S-a analizat un inventar bogat, cuprinzând peste 2000 de nume distincte de locuri bucureștene. Nu

este vorba numai de nume de străzi, ci de ansambluri urbane, care cuprind, pe lângă numele căilor de circulație și pe acelea ale unităților administrativ-teritoriale din interiorul orașului, ale lăcașurilor de cult, ale caselor particulare și ale imobilelor de utilitate publică. Lucrarea este un model de cercetare interdisciplinară, în care componenta lingvistică este însoțită de considerații privind geografia economică și umană, istoria așezărilor care aveau să dea naștere treptat, Bucureștiului de astăzi.

Noica Nicolae Șt., Palatul Patriarhiei: personalități și semnificții din istoria construcției sale, Editura Cadmos, București, 2008, 107 p.

Acest volum cuprinde

prezentarea din punct de vedere arhitectonic a construcției cât și informații esențiale despre persoanele implicate în proiectarea și construirea propriu-zisă. Prima clădire unde au avut loc întrunirile Adunării Naționale a Deputaților era pe Dealul Mitropoliei. În această clădire veche a fost proclamat Domnitor al Principatelor Române Al. I. Cuza, la 24 ianuarie 1859.

Arhitectul Dimitrie Maimarolu va întocmi proiectul pentru Camera Deputaților, lucrările de execuție încep în anul 1906. Realizarea palatului s-a făcut în trei etape. Construit în stil neoclasic francez, palatul, la al cărui interior bogat a contribuit și arhitectul Ernest Doneaud, este structurat pe cinci nivele. Cele mai importante spații ale complexului sunt “sala pașilor pierduți” și “sala ședințelor”, ocupând locurile privilegiate în schema de plan.

Andrei Pascu

Biserica Amzei

Parohia: Sfântul Nicolae - Amza

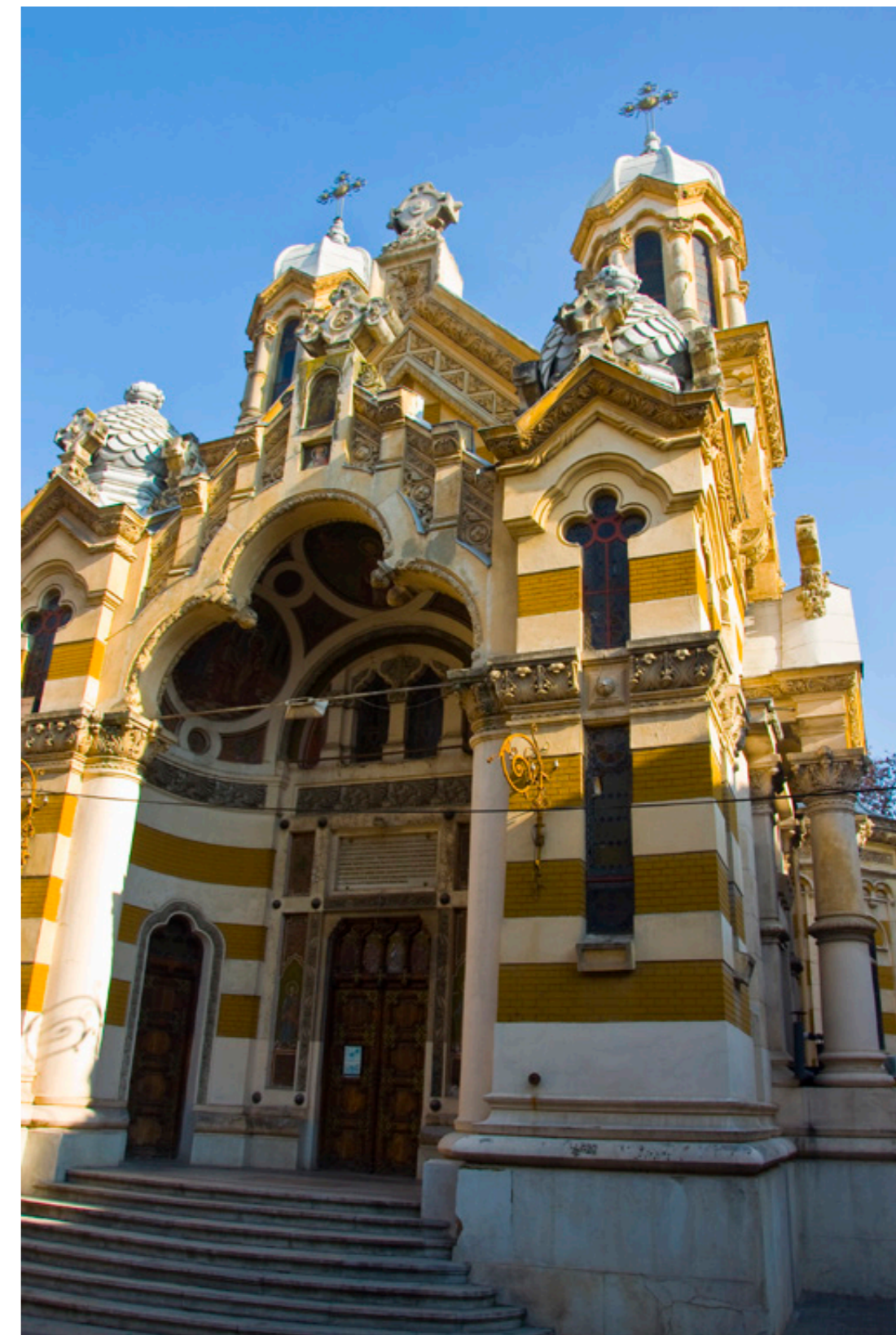
Hram: Sfântul Ierarh Nicolae
Arhiepiscopul Mirelor Lichiei,
Buna-Vestire

Ctitori: polcovnicul Nicolae
Dărăscu și vistiernicul Amza
Năiescu, anul 1807

Biserica Amzei rectorită între
1898 și 1901 l-a avut arhitect pe
Alexandru Săvulescu

RELIGIE

Biserica Amzei

Transportul auto în Bucureștii anilor '70

De Șerban Lacrițeanu

Șerban Lacrițeanu

În anii '70, Intreprinderea de Transport București - I.T.B. avea în exploatare peste 100 de trasee asigurate cu tramvaie, autobuze și cu troleibuze. De regulă, traseele asigurate de tramvaie erau numerotate de la 1 la 30, cele cu autobuze de la 31 la 59 și peste 100, iar liniile de troleibuze erau numerotate de la 60 la 99. Ca și la tramvaie, exista și o linie circulară, numerotată 33. Au existat și unele variante la traseele de bază, în special la autobuze, denumite popular ..."barat", astfel: 32/, 80/, etc. După ora 24.00, circulau autobuze pe numeroase trasee de noapte numerotate cu literele alfabetului, de la A la U, dar și tramvaiele liniei circulare 26.

Deoarece în anii '70 nu foarte mulți români dispuneau de autoturisme personale, ITB exploata și numeroase linii preorășenești care asigurau transportul în zonele de agrement în vogă la acea dată în împrejurimile Bucureștiului: Pădurea Băneasa și Grădina Zoologică, Ștrandul Cernica, etc. Nu în ultimul rând trebuie amintit că ITB deținea și un parc important de taximetre și furgonete de marfă.

Specific transportului auto din acei ani erau autobuzele SKODA, fabricate în Cehoslovacia și troleibuzele TV fabricate la uzinele Tudor Vladimirescu (ulterior Autobuzul) din București.

Autobuzele SKODA 706 RTO, denumite și „Karosa”, erau vopsite în culorile clasice ale ITB, roșu-crem și erau utilizate pe toate liniile de autobuze. Specific pentru ele era capota motorului, amplasată la interior în partea din față a autobuzului. Acoperită (matlasată) cu un vinilin maroniu, în caz de aglomerație servea drept loc de șezut pentru copii. Pe timp de iarnă, o cărămidă pusă de șofer sub partea din față a capotei, asigura „încălzirea” suplimentară a acestuia și a călătorilor care se aflau în apropiere. Cele mai bune locuri erau cele două scaune individuale amplasate în partea dreaptă a capotei motorului. A existat și o variantă articulată a acestui autobuz, realizată în Atelierele Centrale ITB. Unul din traseele pe care erau folosite aceste autobuze a fost și linia 34, care asigura legătura între Calea Griviței (Clăbucet) - Piața Victoriei - Universitate - Piața Unirii - Piața Muncii. Prin anul 1971 - 2 sunt introduse pe traseul

liniei 34 și 6 autobuze articulate noi, tip Ikarus 180, numerotate 1107 - 1112. Față de mohorâtele și lentele Skoda, autobuzele IKARUS avea iluminat fluorescent, scaune tapițate cu imitație de piele de culoare maroniu deschis (și încă acoperite cu o folie de plastic transparent pentru protecție). Amuzant pentru noi, cei pe atunci mult mai tineri, era călătoria în partea articulată din spate, care la trecerea peste denivelări mai mari ale drumului efectua oscilații importante pe verticală. Au urmat apoi autobuzele simple Ikarus IK 4 (fabricate la Zemun, în fosta Iugoslavie), Ikarus 280 (simple și articulate). Autobuzele IK 4 erau celebre atât pentru „vioiciunea” lor la demaraj și pe traseu dar și datorită suspensiei extrem de dure, ambele osii fiind echipate cu arcuri în foi.

Cele mai confortabile autobuze ale ITB la mijlocul anilor '70 au fost însă cele produse la Uzina „Autobuzul din București, sub licența MAN, denumite ROMAN 112. Suspensia era pe perne de aer, scaunele tapisate și foarte confortabile, totul completat de un interior și o vopsire exterioară extrem de plăcute ochiului.

La ITB au existat și autobuze cu cutie de viteze automată: Leyland Merkavim, produse în Israel în anii 1967-1969 (cutie de viteze semiautomată) și SKODA SM 11 (cutie de viteze hidramat).

Troleibuzele anilor '70 erau în majoritate de tipul TV 2E, respectiv varianta „modernizată”, 20 E. Ambele au fost produse începând cu anul 1959-1960 la Uzinele „Tudor Vladimirescu” din București, denumire schimbată ulterior în „Autobuzul”.

Autobuz IKARUS 180, linia 55, CFR - Halele Obor, noiembrie 1978

Autobuz SKODA 706, Stadionul Giulești, aprilie 1977

Se remarcau prin vopsirea exterioară crem-roșu, roșu integral, crem-albastru și mai rar, verde-crem. Copil fiind, mi-aș fi dorit să circul și eu cu cele verde-crem sau albastru-crem, care erau mai rare, dar din păcate acestea nu circulau pe traseele pe care le foloseam cu părinții mei, iar despre o călătorie doar de dragul culorii, nici nu putea fi vorba! Prețul билетelor la troleibuze era de 40 bani față de 50 bani la autobuz. O altă caracteristică atrăgătoare pentru călători (cel puțin pentru mine ...) erau benzile de plastic colorat care se înfășurau pe barele metalice pentru susținerea în timpul mersului, amplasate pe spătarele scaunelor sau în dreptul ușilor de acces. Un alt element care impresiona era diametrul mare al volanului, de culoare sidiefie, pe care șoferul îl manevra cu greutate, ca pe o timonă de vapor, la curbele mai strânse. Frecvent în acei ani, datorită aglomerației, se circula „pe scară”, un prilej de a face economie la banii de buzunar dar și de a te lăuda cu „performanțele acrobatică” în fața prietenilor. La troleibuze, în special cu ocazia unor meciuri de fotbal, pe lângă scările ușilor de acces un loc apreciat de suporteri era scărița destinată accesului pentru intervenții la echipamentele de pe acoperiș, montată în spatele autovehiculului.

Și pentru troleibuze, cel mai important eveniment l-a constituit introducerea în exploatare a autovehiculelor ROMAN 112 E, respectiv DAC 117 E (articulat), ambele variantele cu motoare electrice ale autobuzelor.

Un aspect exotic al acelor ani a fost și parcul vehiculelor de intervenție - așa numitele „DEPANARE”, sau de serviciu ale ITB. Autobuze SKODA 706, SKODA 706 RTO provenite din cele articulate sau autocamioane TATRA, toate aveau un farmec deosebit.

Deși nu aveau aspectul și confortul autobuzelor și troleibuzelor de astăzi, vehiculele ITB ale anilor '70 au rămas în memoria celor care le-au folosit pentru a ajunge la locul de muncă, la școală sau pur și simplu de plăcere...

Câteva imagini prezentate în continuare, redau atmosfera și aspectul Bucureștiului anilor '70, așa cum ne apărea de pe fereastra unui autobuz roșu-crem cu emblema ITB.

Autobuz Ik 4, linia 31 la Piața Unirii în vara anului 1975

BUCUREȘTI

REȚEAUA de TRANSPORT ÎN COMUN

- TRAMVAIE
- TROLEIBUZE
- AUTOBUZE
- TRASEUL INELAR AL LINIEI 26 DE TRAMVAIE
- TRASEUL INELAR AL LINIEI 33 DE AUTOBUZE
- CAPETE DE LINII

Troleibuz ROMAN 112 E, linia 82, Arcul de Triumf în anul 1978

Troleibuz TV 1, linia 81, la Arcul de Triumf în anul 1973

Troleibuz TV 2E, linia 82 în anul 1973 la Arcul de Triumf

Autobuz SKODA SM 11, linia 80 pe Calea Giulești, în ianuarie 1979

Autobuz Ikarus 280 pe linia 34 - Bd. 1 Mai, iulie 1978

Ikarus 280 linia 34, Piața 1 Mai. În fundal, fostul cinematograful BUCEGI, februarie 1977

Autobuz SKODA Karosa transformat în vehicul de intervenții. În stânga, un Ikarus 280 pe linia 34, Bd 1 Mai, iulie 1978

Autobuz DAC 117, amenajat pentru alimentare cu gaz metan. Rezervoarele erau numite de bucureșteni bombe. Pe trotuar, parcată celebra motoreta MOBRA, Gara de Nord, 1987

Autobuz DAC 117 pe linia 205 la Gara de Nord în anul 1978

Troleibuz 117 E în anul 1987

Un autobuz IK 4 pe linia 282 - Gara de Nord, 1987

Troleibuz ROMAN 112 E, proaspat ieșit de pe porțile uzinei AUTOBUZUL, pe linia 87 în anul 1978

Unul din ultimile Skoda Karosa mai circula încă în anul 1976 pe linia 80 barat, Gara Basarab

Troleibuz TV 20E pe linia 84, Universitate, aprilie 1978

Troleibuz TV 2E în anul 1975 pe Calea Griviței, la Gara de Nord, nr. 4380, linia 87

O fostă SKODA 706 RTO articulată transformată într-un vehicul de intervenții - DEPANARE, lângă Gara Basarab în anul 1975

Camion Tatra remorcând un tramvai Tatra de pe linia 3, Piața Scânteii, februarie 1977

Camion provenit dintr-o SKODA 706, folosit pentru transport stâlpi electrificare, Piața 1 Mai, aprilie 1976

Autobuz atelier SKODA 706, vopsit albastru-crem. Calea Giulești, 1976

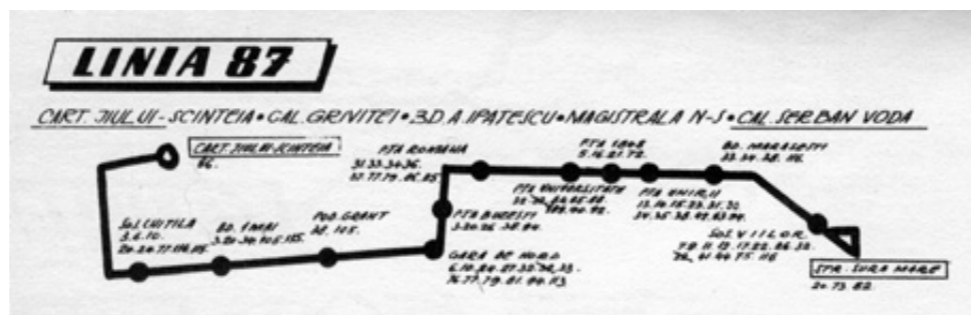
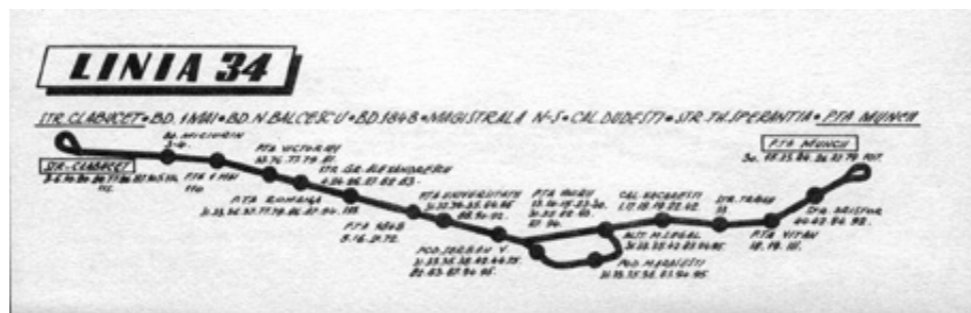
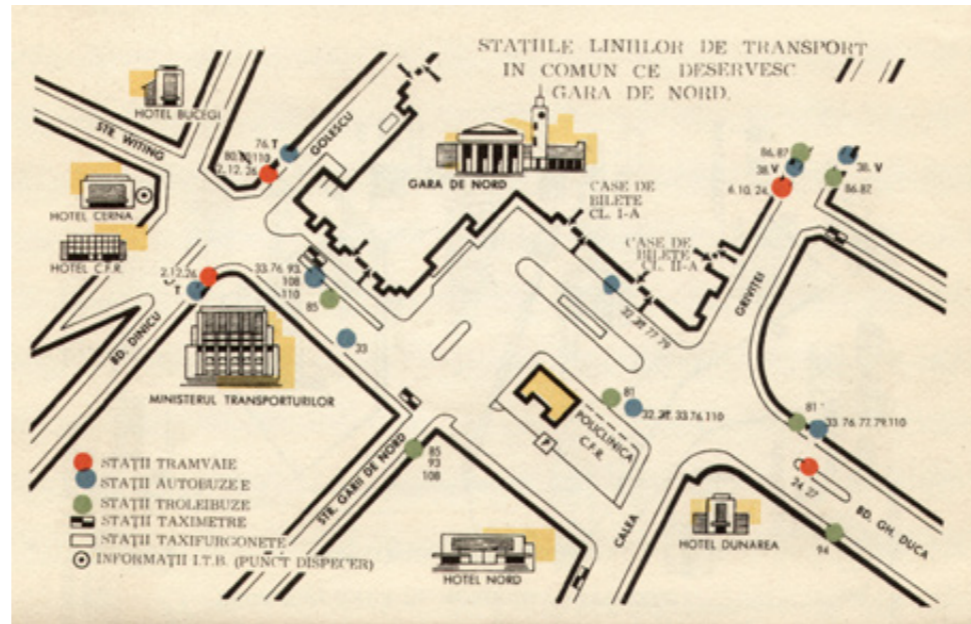

GHIDUL traseelor de transport în comun

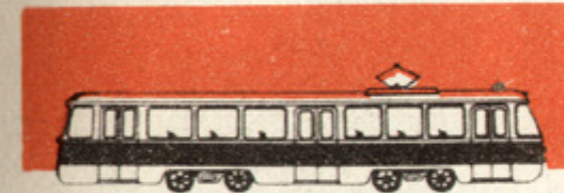
intreprinderea de transport
BUCUREȘTI

**LINII SEZONIERE
SERVICES SAISONNIERS
SEASON LINES
SONDERLINIEN
СЕЗОННЫЕ ЛИНИИ**

In perioada de agrement transportul cetățenilor capitalei către zonele de odihnă și recreere în zilele de duminică și sărbători se efectuează în afară de liniile curente, cu linii speciale directe, fără oprire. Plecarea se face între orele 8,30—11,00 din principalele cartiere de locuințe: Titan (Str. Stejarului — Aleea Barajul Dunării — Dudași — Cioplea), Berceni (Str. Dumitru Petrescu), Drumul Taberei (Str. Alex. Moghioros), Militari (Bd. Păcii — Strada Apusului) Giulești (Șos. Giulești — Bd. Constructorilor) etc., către zonele de agrement: Băneasa, Mogoșoaia, Pustnicul, Cernica, Râul Argeș, etc. de unde se întorc în jurul orei 17,00.
Folosind aceste curse se asigură o călătorie rapidă și comodă, atât la ducere cât și la întoarcere.

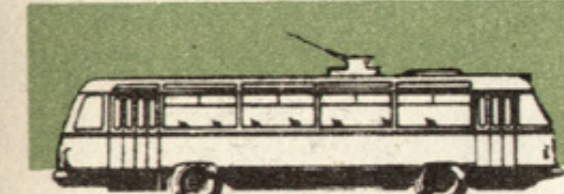
TARIFE — **ABONAMENTE**
TARIFS — **ABONAMENTS**
FARE — **SEASON TICKETS**
FAHRPREISE — **ABONAMENTTE**
ТАРИФЫ — **АБОНАМЕНТЫ**

TRAMVAIE
 1 linie = 20 lei
 2 linii = 30 lei
 3 linii = 40 lei
 Toate liniile : 92,50 lei

AUTOBUZE ORĂȘENEȘTI 1 linie = 60 lei

TROLEIBUZE 1 linie = 48 lei

Abonamente cu călătorii nelimitate prin centrele :

Șos. Ștefan cel Mare nr. 33
 Str. Cihoschi nr. 2
 Str. Viting nr. 1

Jurnal de modă în Bucureștii de altădată

De Ștefania Ciubotaru

Ștefania Ciubotaru

În Bucureștii secolului al XIX-lea, ziua de duminică era promisă balurilor, iar în timpul carnavalului, în fiecare joi, la Palatul Suțu aveau loc seri dansante, cu invitați de seamă. Găzduite de casele boierești, balurile, o adevărată instituție de socializare, dădeau tonul noilor tendințe în modă, astfel că doamnele trăiau mereu cu grija de a apărea cu o nouă garderobă.

Între anii 1850-1870, moda era dictată de Curtea franceză a celui de-al doilea Imperiu, mai ales după ce în anul 1853 a avut loc căsătoria împăratului Napoleon al III-lea cu Eugenia de Montijo. Perechea imperială atrăgea atenția întregii lumi, cei doi apărând ca prototipuri ale modei, de un lux exorbitant, necesar susținerii prestigiului politic al Franței.

În acei ani, "crinolina" a devenit, așadar, principala distincție a rangului social, numele ei provenind din expresia "crin de cheval" - păr de cal, ce asigura la început rigiditatea fusteii. Odată cu trecerea timpului, juponul va fi înlocuit cu o structură din nouă cercuri de metal, legate între ele cu panglici de pânză, peste care se așeza direct fusta. Datorită formei, în Franța a primit numele de "colivie", iar în Principatele Române a fost cunoscută și sub porecla de "malacov" sau "malacof", după numele fortăreței din sistemul defensiv al Sevastopolului, care fusese cucerită foarte greu de către trupele franceze.

Crinolina sau malacovul a atins maxima amploare în anul 1858. Din cauza dificultăților pe care le comporta îmbrăcarea unei asemenea rochii, ea era formată din două piese separate: corsajul și fusta. Spre a ascunde linia unde cele două se îmbinau, era folosit un cordon cu o cataramă sau o pafta mare. În 1858, corsajul se termina în vârf ascuțit pe pânțele, iar mânecile se evazuau începând de la cot și erau numite mâneci pagodă. Pentru plimbare, pe umeri se arunca un șal, cele de cașmir fiind încă la modă, dar erau folosite și șaluri de dantelă sau mătase cu franjuri lungi, ce se purtau și în interior la baluri și recepții.

După 1860, fusta crinolinei s-a modificat, din circulară în "oblong", volumul orientându-se spre spate și terminându-se

Carol Popp de Szathmary - Elena Cuza. Fotografia Elenei Cuza provine de la Biblioteca Academiei Române - Cabinetul Stampe. Celelalte planșe din colecția Muzeului Național al Unirii din Alba Iulia

Rochie cu turnură, 1898

Costume sport, 1898

Rochii de promenadă, 1900

Costume de promenadă, 1902

cu o trenă maiestuoasă. Într-o asemenea rochie i-a pozat doamna Elena Cuza, în 1863 lui Carol Popp de Szathmari pentru portretul oficial. Elena Cuza a îmbrăcat o fastuoasă toaletă albă de ceremonie, mult decoltată, lăsând umerii și brațele dezvelite. Cosajul era acoperit cu dantelă fină, mari inserții de dantelă fiind și pe poale, iar din loc în loc mari funde din mătase de culoare mai închisă, prindeau smocuri din pene de struț.

În 1865, o doamnă care se respecta, trebuia să dețină în garderoba sa toalete pentru fiecare moment al zilei și pentru fiecare activitate pe care o desfășura. "Toaleta trebuie a fi schimbată după împrejurări. Aceea de peste zi va fi simplă chiar și pentru vizite, aceea pentru seară urmează a fi ceva mai bogată, iar pentru bal trebuie a fi cea mai elegantă", recomanda "Codul toaletei civile" din anul 1870. Existau astfel, toalete de dimineață, de după-amiază și de seară, de vizită și de plimbare (pe jos sau în trăsură). Toaletele difereau dacă purtătoarea era oaspete sau gazdă. Erau toalete pentru petrecerea verii la țară sau la băi, la munte sau la mare. Pentru seară toaleta era foarte elegantă: femeia era obligată să își expună gâtul, umerii și brațele într-o fastuoasă rochie decoltată și plină de bijuterii. Existau însă gradări și în cadrul acestor toalete: cele pentru teatru, operă, dineuri comune și pentru serate erau mai sobre, cu decolteuri mici, umerii acoperiți și ornamente puține; cele pentru dineuri de gală și baluri erau foarte luxoase, din stofe bogate, cu dantele și panglici, mult decoltate și garnisite cu bijuterii prețioase. Accesorii indispensabile erau mănușile, evantaiul, lornionul, iar pentru serate dansante carnețelul de bal, cu coperti de argint sau de aur și pagini din plăci subțiri de fildeș, pe care erau înscrise cu un condei, de asemenea din metal prețios, ordinea dansurilor și partenerii cărora le-au fost acordate.

Către anul 1870, crinolina a dispărut treptat, fusta devenind plată în față, cu trena triunghiulară din profil. După 1870, amploarea fusteii a fost masată în spate, într-un drapaj bogat, această nouă formă primind denumirea de "turnură".

După 1877, turnura a început să descrească în volum și să coboare din zona bazinului spre șolduri, pentru ca din 1883 să revină în forță, cu forme exagerate, mult mai voluminoase decât înainte.

În jurul anilor 1889-1890, trunura a dispărut definitiv, după ce fusese purtată timp de aproape 25 de ani. Fusta cloș atârna liberă, în schimb, mânecile au crescut

în volum, luând forme "á gigot", în 1895 atingând dezvoltarea maximă și devenind tip balon, fiind umflate pe braț și mulate pe antebraț. Pe lângă materialul scrobrit din care erau făcute mânecile, acestea erau susținute pe dedesubt de o armătură fină din fire de sârmă. Mânecile și-au pierdut din dimensiuni după 1897, reducându-se substanțial, dar păstrând forma bufantă.

Din 1890 s-au creat în special costume compozite, influențate de moda secolelor al XVI-lea, al XVII-lea, și al XVIII-lea, culorile fiind în general pastelate (crem, roz, bleu, gri, auriu). A fost și o perioadă în care negrul, înviorat cu mărgelile, paiete, aplicații de catifea, broderii, dantele a dominat în moda pariziană și implicit în cea românească. Un articol din ziarul "Universul" din 16 octombrie 1887, subliniind această noutate: "sezonul actual este unul de surprindere pentru lumea femeiască din Paris. Stăpânii modei au decis ca frumusețile sexului slab să se împodobească cu negru pe timpul cel mai vesel al anului. Rochii, pălării, mănuși, evantaie, garniturile capului, tote sunt de culoare neagră și se zice că și decorurile saloanelor de baluri vor fi negre. Se vede că moda a decis a purta dolii pentru tote neroziile din trecut".

După anul 1900 a apărut "taiorul" (jachetă sau bolero). Sub jachetă se purta o bluză lejeră de batist sau zefir, iar sub gulerul bluzei se atrârna o cravată sau o lavalieră. În prima jumătate a secolului al XIX-lea s-au înființat la Paris și primele case de modă, englezul Charles Frederic Worth (1825-1895) fiind pentru un secol liderul modei feminine. I-au urmat apoi creatori de modă precum Jeanne Paquin (1869-1936) și Paul Poiret (1879-1944). Paul Poiret a rămas în istoria modei ca una dintre figurile legendare, fiind creatorul de modă care a reușit să elibereze silueta feminină de sufocantele corsete, dându-i și mai multă libertate, odată cu lansarea scandalosilor pantaloni, care au revoltat opinia publică mult prea conservatoare.

Casa de modă a lui Paul Poiret era frecventată și de către regina Maria a României, atunci când călătorea la Paris, iar rochiile pe care și le achiziționa erau purtate cu deosebit fast în cadrul seratelor dansante care aveau loc la palatul regal.

Moda înseamnă înprospătare, un șir continuu de experimente; înseamnă bune maniere, cultură, artă, muzică; înseamnă culori, material, stil și, nu în ultimul rând, este cea care ne transmite imaginea și atmosfera unei epoci.

Rochii de bal, 1902

Rochii de promenadă, 1909

Rochii de promenadă, 1906

Costume de epocă, mantouri și pălării Art Nouveau, 1910

editura **VREMEA**

www.edituravremea.ro

PLANETA
BUCUREȘTI

Colecția *Planeta București*

Născută din dragostea pentru orașul nostru și din îngrijorarea pentru felul în care se urâtește în indiferența locuitorilor săi, colecția *Planeta București* dorește să-i ajute pe bucureșteni să-și descopere și să-și iubească orașul. Ea dezvăluie cititorului farmecele lui neștiute, fabuloasele lui povești, atașanțele lui personaje.

Autoarea este fiica lui Radu Budișteanu, avocat de vază al României, fost ministru, cel care a făcut de două ori închisoare pentru convingerile sale politice. Familia sa reușește să supraviețuiască într-un București din ce în ce mai trist, într-o perioadă extrem de întunecată.

Memoriile Despinei Skeletti-Budișteanu descriu cu o deosebită veridicitate timpurile, conturând destinele triste ale descendenților celor condamnați, care sunt la rândul lor oprimați și striviți de un regim totalitar, nefiind lăsați să-și continue studiile, fiind urmăriți încontinuu de securitate.

planeta bucurești

victoria dragu dimitriu

*Povestea
unei familii
din București
Grecenii*

Cartea aduce în lumină avatarurile și clipele de bucurie trăite de Eugenia și Radu Greceanu, pereche emblematică pentru soarta bucureștenilor dintr-o „anumită clasă”, care au răzbătut prin vâltoarea celei de-a doua jumătăți a veacului al XX-lea, fără să-și piardă personalitatea, idealurile și curajul.

Victoria Dragu Dimitriu a fost realizator la Redacția Culturală a Radiodifuziunii Române. A semnat emisiunile *Atlas Cultural*, *Eminesciana*, *București*, *istorii scrise și nescrise*, *Arhipelagul București*.

Din 2004 încoace, publică o serie de lucrări închinată Bucureștilor, volume de convorbiri cu locuitori ai Capitalei, care aruncă o lumină neașteptată asupra unor detalii pitorești, savuroase și adeseori importante ale istoriei urbei. *Povești ale doamnelor din București*, *Povești ale domnilor din București*, *Poveștile unui domn din București*, *Doamne și domni la răspântii bucureștene* au fost citite cu încântare și au contribuit la buna cunoaștere a istoriei Bucureștilor și la sporirea dragostei locuitorilor pentru acest oraș neiușit și nedreptățit.

Bucureștiul lui Victor Rebeniuc

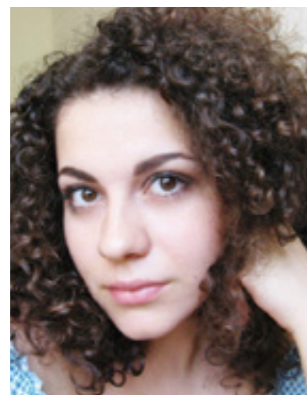
Interviu de Miruna Bărdulete
Foto Dan Moruzan și Mihai Petre

*“Nici în vacanță nu vreau să plec,
atât de mult îmi place aici”*

Dan Moruzan

Miruna Bărdulete

Mihai Petre

B365.ro propune o serie de interviuri care să contrabalanseze cumva lucrurile urâte din Capitală despre care e nevoit să vă informeze zilnic și să vă ofere alte viziuni asupra orașului. Demarăm seria cu viziunea lui Victor Rebengiuc asupra acestuia, pictorialul fiind realizat în locul preferat al actorului, de fotografi ai asociației Bucureștiul Meu Drag.

Ați copilărit în mai multe zone din București, care v-a plăcut cel mai mult?

Da, am stat și la Roșu, în comuna Roșu, am stat și în zona Chirigiu acolo. Casa în care am locuit nu mai există, s-au făcut blocuri peste ea. Dar stăteam cu chirie și ne mutam des, pentru că, de la an la an, se scumpeau chiriile. Ai mei căutau case cu chirii mai mici. Așa am ajuns în comuna Roșu. De acolo, ne-am mutat în Chirigiu. De acolo, în Schitu Măgureanu. Casa din Schitu Măgureanu a fost bombardată în 7 mai 1944. Ția vizau Statul Major al Armatei Române, care era unde e DNA-ul acum; acolo ar fi vrut să dea, dar a căzut mai departe.

Apoi am stat la bunici, undeva pe Mihai Vodă. Și casa aia a fost demolată. Locul unde era, toată zona... mânăstirea, erau Arhivele acolo, era Arsenalul... Ehei, doamne, ce frumos era acolo... Dar au fost dărâmate și s-a construit "minunea" asta de Casă a Poporului și cele aferente.

Victor Rebengiuc nu e nostalgic după Bucureștiul de altădată. Pare că s-a adaptat la schimbările din Capitală la fel de ușor cum s-a adaptat pentru fiecare rol pe care l-a avut de interpretat. Îi e dor de câteva străzi care arătau altfel și de vremurile în care mașinile nu stăteau parcate pe trotuare, dar, atâta timp cât locul lui de suflet de aici, Cișmigiul, se schimbă la fel de natural odată cu trecerea anotimpurilor, Bucureștiul lui rămâne unul ușor de iubit.

Nici în vacanță nu vreau să plec, atât de mult îmi place aici.

Și cel mai mult unde v-a plăcut?

Cel mai mult... eu am stat mult în jurul Cișmigiului. Când stăteam la Mihai Vodă, era la doi pași... din Schitu Măgureanu, săream direct în Cișmigiu.

Pe Mihai Vodă am stat până când am terminat facultatea și după ce am terminat facultatea. Apoi m-am însurat, în '59... deci încă trei ani după ce am terminat Institutul am stat acolo. Pe urmă, m-am mutat la Perla, unde am stat vreo 20 de ani. De la Perla, din 1980 stau aici, pe o stradă, care îmi place mult cum e numită... Șipotul Fântânilor. De-aici n-aș mai pleca și nici nu cred că mai am când să mai plec... decât pe ultimul drum.

Nici în vacanță nu vreau să plec, atât de mult îmi place aici. Cișmigiul e la fereastra mea... mă simt bine aici. Nu-mi place înghesuiala, în hoteluri, să stai la masă, să se uite toți în gura ta cum mânânci și ce bagi în gură. Distracția pentru mine are o altă conotație. Pentru mine, distracție nu înseamnă "sunt liber și să-ncep să beau și să dansez și să râd". Pentru mine, concediu înseamnă să fiu liniștit. Să-mi găsesc un loc în care să nu fiu deranjat de nimeni, să ascult muzica aia care-mi place mie și nu alta.

Povesteți într-un interviu că, atunci când erați mic, părinții nu aveau bani de vacanță și verile le petreceți în Cișmigiu. De-aia v-a rămas atât de drag?

Tot Bucureștiul e locul meu de vacanță. Da, nici n-aveau bani, dar nici n-aveam rude la țară. Majoritatea colegilor plecau la bunici, la unchi, la țară, undeva. Au existat rude la țară, dar de care nu aveam cunoștință atunci. Și-au făcut apariția după ce am devenit persoană publică (n.r. un unchi care l-a contactat când avea 33 de ani). I-am spus că e cam greu să ne împrietenim acum că, atunci când era nevoie, s-a ascuns.

Jucam fotbal pe Arsenal, la Mihai Vodă, și în Cișmigiu ne plimbam. Sus acolo, la Cetate, ne jucam... Eram de toate: arcașii lui Ștefan cel Mare, cavaleri medievali, cruciați, de toate eram. Țin minte că învățam mai sus, la școala Cuibul cu Barză. Dar de câțiva ani buni e în reparații. Sper că n-o dărâma și-o s-o repare.

Pe 4 aprilie '44, când a fost primul bombardament, nu știu de ce, școala ne-a dat drumul mai devreme. Era vorba de un exercițiu. Așa că eu cu frate-meu am venit în Cișmigiu și ne plimbam cu barca. La un moment dat, am avut așa, un presentiment, un "se întâmplă ceva", nu ne-am simțit bine. Am tras barca la mal și am mers acasă, la Mihai Vodă. Nu peste multă vreme, a început bombardamentul, primul bombardament... case dărâmate, oameni morți.

În 23 august, când au bombardat nemții... a căzut plafonul peste un salon de pacienți, plin cu bolnavi. Țin minte cum erau morți întinși pe malul Dâmboviței, parcă alineați.

Noi mergeam la adăpost la Curentul, în timpul bombardamentului, unde a fost sediul ziarului Curentul. A fost Securitatea acolo, acum cred că e Ministerul Afacerilor Interne. La subsol acolo mergeam la adăpost. Eu aveam o valiză mică cu două sifoane. Când suna alarma, luam valiza cu două sifoane cu noi ca să avem apă. Și mergeam cu valiza la adăpost. Dar, în 24 august, nemții erau pe deasupra Bucureștiului în niște avioane și zburau foarte jos. Aruncau bombe, cred că le aruncau cu mâna, că erau foarte jos. Și nu am mai apucat să mergem la Curentul, că ne era frică. Așa că am mers la Arsenal, că avea niște galerii subterane acolo. Cred că jumătate de București a stat atunci acolo. Am stat două zile, că bombardau încontinuu.

Tot la poarta Arsenalului am văzut prima dată când se

filmează. Se filma "'O noapte furtunoasă". Și tata-mare avea un debit de tutun, chiar pe Mihai Vodă, foarte aproape de poarta Arsenalului. Era un soldat în uniformă tot timpul acolo, care păzea. Și era Giugaru cu două fete. Una era Florica Damion, pe cealaltă nu mai știu cum o chema. În pauze, stăteau în debit, la tata-mare, beau o apă... fumau o țigară. Și mă uitam și eu la artiști. Eram mic. Aveam vreo 10 ani.

V-a trecut prin minte atunci c-o să faceți ce fac ei?

Nici gând. N-am avut niciun fel de idee. Nici nu fusesem la teatru în viața mea, nu știam cum e teatru. Ai mei n-aveau bani de teatru, nu le ardea de teatru. N-aveam tată (n.r. tatăl a murit pe când actorul avea 9 ani, pe front, la Stalingrad), tata-mare avea o familie întreagă pe cap. Au mers ei la teatru când am jucat eu; am fost artist amator și jucam. Au venit și ei să mă vadă. Mama-mare s-a prăpădit exact când am început eu cariera, în '56, când am terminat facultatea. Și tata-mare câțiva ani mai târziu. Dar m-au văzut pe scenă.

Era mai frumos Bucureștiul când erați copil?

Mie îmi place și acum Bucureștiul. Sigur că regret că s-a dărâmat foarte mult... tot cartierul Uranus, Rahovei, străzile alea în pantă, ciudate, frumoase. De astea îmi pare rău că s-au dărâmat și s-a construit Casa asta a Poporului, care este un mastodont. Nu-mi place, mie nu-mi place. Acum... eu sunt pentru inovare, trăim alte vremuri. Nu se poate să rămână "nu dărâma aia, nu dărâma aia". Că se dărâma singure. Și Hala Matache, nu vor să o dărâme, ce or fi găsit la ea... eu nu știu. Dacă o mută mai încolo, ce-o să se întâmple? A rămas o ruină.

În afară de Cișmigiu, ce alte locuri din București v-au rămas cele mai dragi?

Cele mai dragi... mi-a plăcut Herăstrăul cât am stat la Perla, că era mai aproape decât Cișmigiu. Nu luam tot centrul Bucureștiului în piept. Bine, pe vremea aia nu erau mașini. Acum n-ai loc să mergi pe jos din cauza mașinilor, care sunt peste tot. Abia te strecuri. Mi-a plăcut Herăstrăul foarte mult, îmi plăcea faptul că erau teatre în aer liber acolo, sau la Parcul Bazilescu. Era

frumos, asta era frumos. Apreciam Cișmigiul, că erau și castori aici, mai încolo era o căprioară (n.r. arată spre locul de lângă Cetate din Cișmigiu). Mi-a plăcut mult întotdeauna și încă îmi place. E frumos, se schimbă anotimpurile frumos în el. O să înceapă imediat să apară florile, o să fie o frumusețe.

“Mie mi-a plăcut aici la București, că-i orașul meu.”

De jucat, unde vă place mai mult să jucați, în București sau în provincie?

În București, pentru că sunt acasă. Dar îmi place să joc și în provincie. Am avut o colaborare cu cei de la Cluj, m-am înțeles foarte bine cu colectivul, era teatrul foarte frumos. Am fost de curând și la Iași, împreună cu Grigore Leșe, avem un spectacol-concert și am jucat în sala Teatrului Național, proaspăt renovată. E frumos și acolo.

Îmi pare rău că teatrele nu mai pot să facă turnee, nu mai sunt bani. Teatrele nu au buget pentru așa ceva. Înainte existau posibilitățile astea, că teatrul era privit ca activitate de propagandă. Acum nu mai facem propagandă că suntem cu toții convinși. Avem convingeri ferme (râde).

Mai sunt niște organizatori de teatre, privați, care investesc în deplasări, dar pun niște prețuri prea mari la bilete. Nu au oamenii bani să dea 80-100 de lei la spectacole. Vin cu familia, un copil-doi, s-a dus un salariu.

Bucureștenii vin la teatru?

Din fericire, da, sălile sunt pline mereu. Asta e extraordinar. Lumea vine la teatru, sunt săturați de televiziuni. Doar ăia care sunt pasionați de scandaluri și de lucruri de-alea urâte se mai uită.

Credeți că v-ați fi putut dezvolta la fel de bine ca actor și într-un oraș din provincie?

Sigur că da. Dar mie mi-a plăcut aici la București, că-i orașul meu. Am fost și la Craiova și a fost foarte bine. Dar evident că aș fi avut un handicap, n-aș fi avut ocazia să lucrez cu marii regizori ai teatrului românesc din secolul trecut, ca Pintilie, Ciulei, Vlad Mugur. Am

avut mult de câștigat din colaborarea cu ei. A fost o încântare, o binefacere pentru mine, ca actor, că am avut posibilitatea să lucrez sub îndrumarea lor.

Și pe soția, doamna Mariana Mihuț, tot aici ați cunoscut-o?

Eeee... da. Nu, la Buftea am cunoscut-o (râde), la o filmare. Filmam Pădurea Spânzuraților. Dar noi stăteam în același bloc... eu habar n-aveam, ea stătea în scara 1, eu în scara 6. Ea știa că eu stau acolo... dar eu nu știam de ea. Ea era studentă, eu eram... artist! (râde)

Dar, ca loc de crescut copii, e bun Bucureștiul?

Nu prea e bun, dar eu l-am crescut pe fi-miu aici; și pe nepotu-meu o să-l aduc, ca să fie și el aici. Ei deocamdată stau pe unde am copilărit eu, prin Rahova, dar se vor muta aici. Și o să fim vecini- ceea ce e mare lucru, pentru că mi-e dor de ăla micu'... de Mircică al meu. Îl iubesc la nebunie, la nebunie îl iubesc! Și o să ne vedem. Și el îmi spune acumă “o să stau lângă tine, tata mare, mă iei la tine.”

Sunt un bunic atipic pentru că eu muncesc, am repetiții, am spectacole, n-am cum altfel. Un bunic tipic, un tată-mare tipic stă cu nepotu' în Cișmigiu tot timpul, dar eu muncesc.

Faceți bine la mai multă lume așa, nu doar la nepot.

(zâmbește) Mie îmi face bine el.

V-ați gândit vreodată să plecați din București?

Am fost astă-vară la Vâlcea, am repetat acolo, cu Silviu Purcărete și am fost foarte plăcut surprins de cum se prezintă orașul. Filmasem înainte la Giurgiu...îngrozitor oraș! Deprimant, e ceva... nu se poate imagina. Ce am văzut eu... poate o avea părți ascunse frumoase, dar ce am văzut... centrul... ce era acolo...

Și, dintr-o dată, am intrat în altă lume la Vâlcea. Arăta foarte frumos. De obicei, tre' să treci munții ca să dai de orașe care să arate bine în țara noastră.

Dar iacătă că, înainte să treci munții, dai de un oraș cochec. Totul arăta superb. Am făcut și un tratament acolo.. că sufăr de șale (râde). Și, chiar stând acolo, mă gândeam... dacă nu mai pot să joc, să-mi găsesc o casă să stau pe aici așa... dar mai bine stau acasă la mine.

Din țară v-ați gândit să plecați?

Poate, dacă făceam altă profesie, aș fi plecat de mult. Dar, fiind actor, nu poți să faci asta că limba nu-ți dă voie. Am colegi talentați care au plecat, dar n-au realizat nimic. Nu se poate, n-ai cum. Am jucat și eu în două spectacole în limba franceză... nu mai vreau să aud. Că nu mai eram actor, eram unul care trebuia să spună corect un text. Învățasem ca papagalul textul. Bine, știu, înțeleg, vorbesc cât de cât franceză, mă descurc. Dar nu o vorbesc ca un nativ. Că nu se poate, n-am cum să vorbesc așa: du, de, des... o nebunie. Nici nu știam ce partener am, cine-i în fața mea. Eram tot timpul atent la ce spuneam. Eram crispat de chestia asta. Nu.

Fiul dvs. a plecat în America o perioadă...

La un masterat a plecat. Și-a făcut și un copil cu masteratul ăsta (râde). Țăla micu' este cetățean american.

Și nici el n-a fost tentat să rămână acolo?

N-a mai putut. Când a început criza, n-au avut ce să mai facă. Aveau niște joburi acolo, lucrau la niște firme de arhitectură. Ele s-au închis, au plecat, asta e, trebuiau să se întrețină. Cu copil mic... ce să faci. Și na.

Eu, dacă aveam altă profesie, aș fi plecat poate, dar, având chestia asta legată de limbă... înainte de Revoluție mă săturasem până deasupra capului, eram sătul de ce se întâmplă. Voiam să fug în Moldova, Republica Moldova, că am zis că ăia vorbesc românește, pot să joc teatru acolo pe românește. Chiar mă invitaseră să joc într-un film. Nu m-au lăsat să plec. Au vrut să citească scenariul: "Dar de ce, tovăraș, să joci...?" Nu voiau să joc un personaj negativ... Păi eu și pe dracul pot să-l joc! N-am treabă, pe diavol pot să-l joc, pe Hitler, pe Stalin, ce te interesează pe dumneată, vrei să-l joc pe Ceaușescu și neapărat să fie pozitiv?

Păi ați și spus la un moment dat că v-ar fi plăcut să-l jucați pe Ceaușescu.

E un personaj fascinant, aș fi vrut să-l joc, dar deja sunt prea bătrân. Îl joc trezit din morți. Cum face aploplexie când vede ce s-a transformat prin București (râde).

N-o să uit... la începutul anului '89 când, pe 1 ianuarie - noi am sărbătorit acasă; cred că o singură dată-n viața mea am făcut Revelionul cu societatea, dar nu, nu, nu-mi place- și sigur că mâncasem, că era nenorocire... de mâncat, mâncam. Sarmale, așa, eram ghiftuit bine... și i-am zis lui fi-miu: hai să ne plimbăm. Beznă mare pe Calea Victoriei! Gaură neagră! Beznă! Nicio vitrină, nimic. Zic: uite, mă, capitala unei țări europene... uite aici metropolă, cum arată, ce gaură neagră. Cum dracu să trăiești aici? Acum sunt vitrine luminoase, reclame, chestii.

“Și doctori... doctorat în teatru. Da’ ce-l doare pe teatru de vor ei să-l trateze?”

Ce nu vă place la Bucureștiul de acum?

Nu-mi place că există multe mașini, multe parcate pe trotuare. Nu există niciun fel de respect față de pieton, trebuie să treci tu pe stradă ca să poți circula. Nesimțire, ce să mai, domne. Nu-mi place nesimțirea oamenilor. Au mașină, au mașină mare, tare, puternică: nu-mi pasă mie de restul! O pun unde vreau eu! Asta nu prea-mi place.

Per ansamblu, cum e Bucureștiul lui Victor Rebengiuc?

Bucureștiul meu e Bucureștiul care-mi place. Și mie-mi place Bucureștiul. Sunt cartiere frumoase. Nu-mi plac blocurile alea multe care s-au făcut... în Balta Albă. Dar stau oamenii în ele, văd că trăiesc în continuare. Acuma le-au fățuit puțin și arată mai puțin trist, mai puțin jalnic și... merge.

Învățământul în București cum e? Dvs. ați fost și rector la UNATC.

Am fost rector, da. Atunci, părea că lucrurile merg spre bine, dar, din câte văd, nu. Au făcut o greșală la Institut, că s-a intrat în sistemul ăsta Bologna- care n-are de-a face cu învățământul vocațional, artistic. Probabil că salariile au fost ispititoare, au mai mulți studenți, iau taxe. Le-a plăcut chestia asta. Dar nu, nu merge. Și cred că, în curând, o să-și dea seama. Ar trebui să se întâmple ceva.

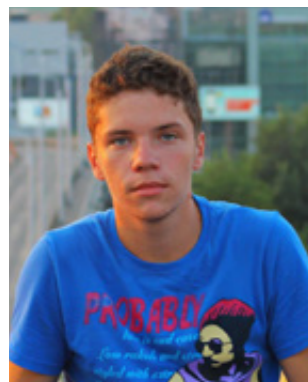
Atunci când eram rector, a venit un regizor polonez, pedagog mare. Și nu știu cum a venit vorba, și-a dat seama că ținem de Ministerul Învățământului, nu de-al Culturii. S-a mirat... cum se poate ca învățământul artistic să nu țină de Ministerul Culturii? Altfel învățământ se face aici, nu-i de tip universitar. Nu se poate, nu merge. Sunt toate universitățile de teatru.... hai lasa-mă-n pace. Și doctori... doctori în teatru. Da ce-l doare pe teatru de vor ei să-l trateze? (râde).

Fabrica Pionierul

De Mărgineanu Petre

Mărgineanu Petre

Mă urmărește obsesiv imaginea ruinelor din orașul meu natal, cu atât mai mult cu cât ceea ce în prezent constituie ruine, în urmă cu douăzeci de ani reprezentau mândria românilor, a bucureștenilor.

Pe cheiul Dâmboviței zâmbesc hâd clădirile care altădată reprezentau faima industriei de încălțăminte românească. Fabricile “Pionierul” și “Dâmbovița” ofereau opt mii de locuri de muncă bucureștenilor. Încălțăminte era exportată în toate țările lumii, bucurându-se de o largă apreciere. Generații întregi de bucureșteni s-au putut bucura de produsele acestor fabrici; la poarta lor se aflau magazine de prezentare și de desfacere unde periodic se vedeau cozi interminabile. Merita să pierzi timpul la cozi pentru o pereche de pantofi sport “Adidas” (fabrica Pionierul producea acest gen de încălțăminte încă din anul 1969).

Atras de ruinele fostelor întreprinderi am căutat să obțin informații despre trecutul lor. M-am lovit de refuzul celor întrebați care știau, dar nu voiau sau nu puteau să vorbească. Oare ce taină ascund aceste ruine situate la mai puțin de un kilometru de Palatul Parlamentului?

După îndelungi și destul de diferite documentări am aflat că există moștenitori care luptă să intre în posesia clădirilor, chiar în stadiul lor de degradare vizibilă.

Nicolae Prodanof este nepotul lui Nicola Prodanof, unul dintre cei mai activi industriași de la începutul secolului trecut, căruia i-au aparținut cele două fabrici. Domnia sa a rămas stupefiat văzând în 2012 ce a mai rămas din efortul și munca predecesorului său, care a făcut ca cele două întreprinderi să devină cele mai mari și cele mai importante fabrici de încălțăminte din sud-estul Europei.

Domnul Nicolae Prodanof (plecat în anul 1970 cu familia în Brazilia) a făcut tot posibilul să intre în posesia celor două fabrici care i se cuveneau ca unic moștenitor. S-au depus 168.000 de dosare din care 38.000 de dosare cu cereri de despăgubire nici măcar nu au fost deschise. Până acum s-au plătit trei miliarde de euro despăgubiri, sub 15% din sumele evaluate.

Stau și-mi pun întrebări ale căror răspunsuri nu le găsesc. Când se va opri acest proces de măcelărire a economiei țării mele?

În ruină au fost aruncate decenii de muncă, investiții care nu se mai pot aduce înapoi.

Mă doare tristețea ruinelor, mă doare indiferența celor ce și-au bătut joc de tradiții, de trecut.

Până când? ...

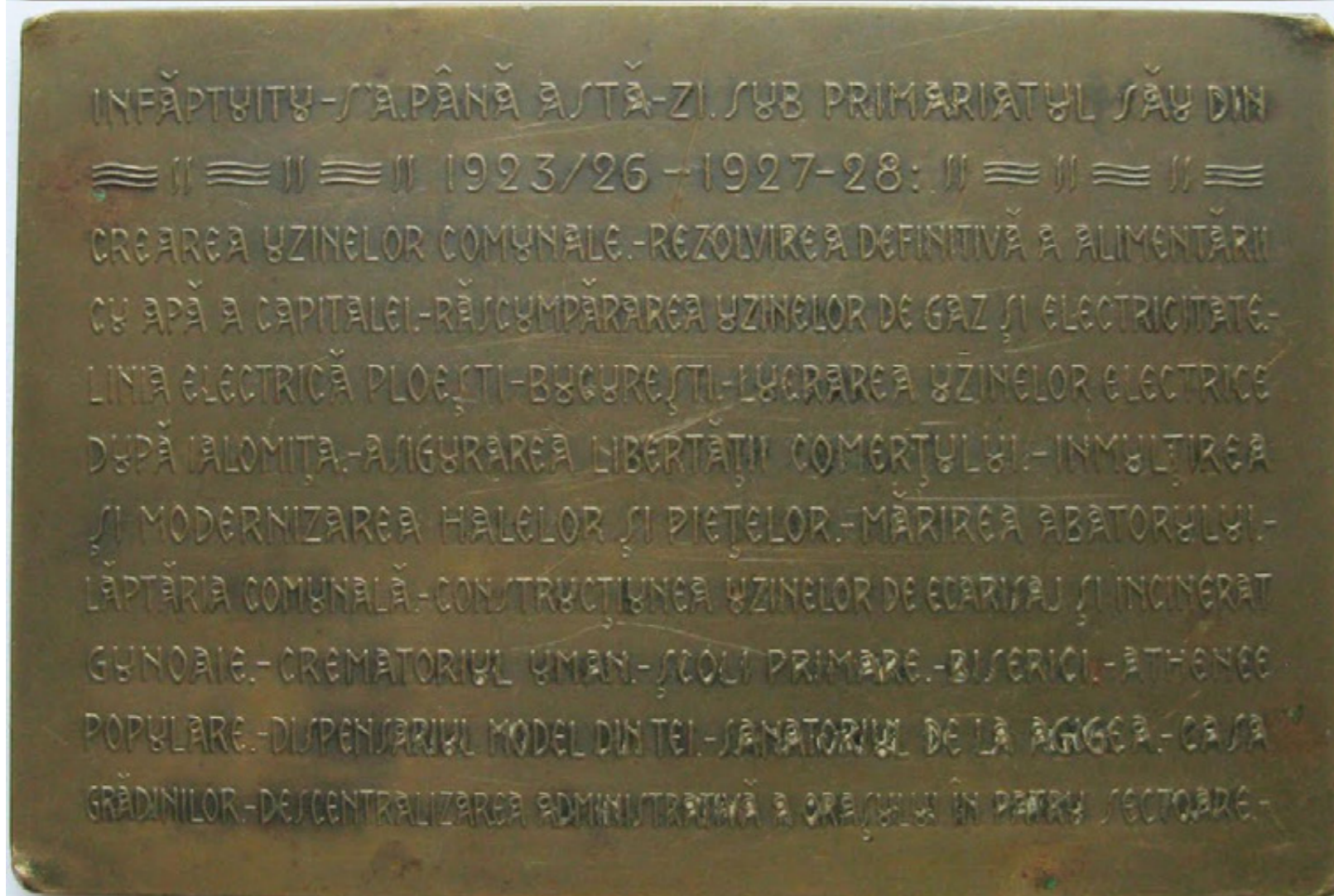

Bucureștii în numismatică

Deși pe teritoriul Bucureștilor au fost descoperite numeroase tezaure monetare ce atestă locuirea din timpuri foarte vechi, acest articol este dedicat reprezentării urbei în numismatică. Definiția numismaticii este „Disciplină auxiliară a istoriei, care se ocupă cu istoricul monedelor, al medaliilor vechi etc., studiind evoluția acestora din punctul de vedere al formei, al gravurii, al baterii, al circulației etc., precum și documentele conținând date referitoare la monede”.

Cezar Petre Buiumaci
<http://orasulluibucur.blogspot.ro>

Având în vedere aceasta putem concluziona că nu orice colecționar este obligatoriu și numismat și invers. Moneda este: Ban de metal (rar de hârtie) care are sau a avut curs legal pe teritoriul unui stat, iar aceasta poate avea diferite forme și poate fi făcută din diferite metale, piatră sau alte materiale.

Banca Națională a României are între atribuțiunile sale emiterea de monede comemorative, prin intermediul Monetăriei Statului. Monedele de acest tip sunt bătute în scopul de a omagia sau comemora un eveniment istoric, o personalitate politică sau culturală, înființarea unei instituții etc.

Capitala României nu a fost ocolită în demersurile BNR de a o reprezenta pe monede. Astfel că au fost emise diferite monede care amintesc despre instituții, personalități sau evenimente întâmplare în București. O astfel de reprezentare este moneda dedicată împlinirii a 550 ani de la prima atestare documentară a Bucureștilor. Iată cum arată și comunicatul B.N.R. premergător punerii în circulație a setului monetar dedicat acestui eveniment:

„În conformitate cu prevederile Legii nr.312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, Banca Națională a României va pune în circulație, în scop numismatic, începând cu data de 16 septembrie 2009, o monedă din aur, o monedă din argint și o monedă din tombac cuprat dedicate domnitorului Vlad Țepeș cu ocazia aniversării a

550 de ani de la prima atestare documentară a orașului București de către acesta, la 20 septembrie 1459.

Caracteristicile monedelor din aur, argint și tombac cuprat sunt următoarele:

Aversul prezintă în prim plan, portretul domnitorului Vlad Țepeș; sub portret, inscripția „VLAD TEPEȘ”; în stânga, imaginea unei ferestre din palatul voievodal „Curtea Veche”; sub ea, stema României; la exterior, în partea de sus, inscripția „ROMANIA”, dedesubtul ei, valoarea nominală a monedei și anul emisiunii - 2009.

Reversul prezintă în centru, imaginea palatului voievodal „Curtea Veche”; deasupra, documentul primei atestări a Bucureștiului și inscripțiile „1459” și „BUCUREȘTI”; dedesubt, inscripțiile „PALATUL VOIEVODAL „CURTEA VECHE”, în dreapta și „550 DE ANI DE LA PRIMA ATESTARE DOCUMENTARĂ”, pe mijloc.

Fiecare monedă, ambalată în capsulă de metacrilat transparent, va fi însoțită de o broșură de prezentare a acestei emisiuni numismatice, redactată în limba română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate al emisiunii, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central. Monedele vor fi prezentate în cutii adecvate, pe al căror capac este inscripționată sigla BNR.

Valoare nominală	500 lei	10 lei	1 leu
Metal	Aur	Argint	Tombac cuprat
Forma	Rotundă	Rotundă	Rotundă
Diametru	35 mm	37 mm	37 mm
Titlu	999‰	999‰	-
Greutate	31,103 g	31,103 g	23,5 g
Calitate	Proof	Proof	Proof
Margine	Netedă	Zimțată	Zimțată
Tiraj	250	500	1000
Toleranță greutate	±1‰	±0,25 g	-

Monedele din aur, argint și tombac cuprat, dedicate domnitorului Vlad Țepeș cu ocazia aniversării a 550 de ani de la prima atestare documentară a orașului București de către acesta, la 20 septembrie 1459, au putere circulatorie pe teritoriul României.”

Ultima menționare din cadrul comunicatului ne spune de fapt că falsificarea sau tentativa de falsificare a acestor piese intră sub incidența legii falsificării de monedă, nicidecum că am putea plasa în circulație monede comemorative, ele având valoare de piață cu mult peste valoarea nominală. Spre exemplu, o monedă din aur pusă în vânzare de către B.N.R., dedicată împlinirii a 130 de ani de la Proclamarea Regatului României, cu nominalul de 100 lei „Prețul de vânzare, exclusiv TVA, pentru moneda din aur aferentă acestei emisiuni numismatice este de 1.450,00 lei”, aceasta având o greutate de 6,452 g. De fapt este vorba despre monede destinate colecționării.

Monedă bătută cu ocazia desfășurării summit-ului NATO la București (2008)

Monedă aniversară - 80 ani de la înființarea Radio (1928 - 2008)

Monedă aniversară cu ocazia jubileului de 550 de la prima atestare documentară a orașului București - 1459 - 2009

Monedă dedicată palatelor bucureștene - Palatul Băncii Naționale (2010)

Moneda aniversară cu ocazia centenarului Societății Numismatice Române (1903 - 2003)

Monedă dedicată Bisericii Mănăstirii Cotroceni (2004)

Monedă aniversară cu ocazia jubileului de 140 de ani a Universității din București (2004)

Monedă aniversară cu ocazia împlinirii a 140 de ani de la inaugurarea primei linii de cale ferată din România: București - Giurgiu (1869 - 2009)

Monedă dedicată palatelor bucureștene - Palatul Camerei de Comerț și Industrie și al Bursei (2010)

Monedă dedicată palatelor bucureștene - Palatul de Justiție (2010)

Monedă bătută cu ocazia împlinirii a 100 de la începerea construcției Muzeului Național al Țărânilor Române (2012)

Monedă aniversară cu ocazia împlinirii a 140 de ani de la înființarea Monetăriei Statului (2010)

Monedă dedicată împlinirii a 100 de ani de la nașterea lui George Emil Palade 2012 (Pe revers Spitalul Colțea)

Monedă bătută cu ocazia împlinirii a 125 de la începerea construcției Ateneului Român (2011)

Monedă aniversară cu ocazia împlinirii a 150 de ani de la înființarea Ministerului Afacerilor Externe 2012 (Pe revers vechiul Palat al MAE)

Imaginile de mai sus sunt publicate prin bunăvoința proprietarilor site-ului <http://www.romaniancoins.org/>.

Monede comemorative dedicate Bucureștilor emise anterior anilor 2000 nu există, sunt însă o multitudine de medalii bătute cu diferite ocazii. Medalia este acea piesă de metal (sau uneori din alte materiale precum marmura), în formă de monedă, gravată cu figuri și inscripții, emisă în cinstea unei personalități sau în memoria unei acțiuni glorioase. Pe lângă medalii există și plachetele, acestea sunt medalii pătrate sau dreptunghiulare, care de obicei au o singură față modelată cu desene, basorelieful sau inscripții și care aniversează la rândul lor un eveniment sau se oferă ca recompensă la unele concursuri sportive, artistice etc.

Iată mai jos câteva imagini dedicate capitalei preluate de pe site-ul <http://ordersandmedals.ro> cu acordul proprietarului:

Plachetă bătută cu ocazia construirii Bisericii Sfântul Nicolae Vlădica 1904

Plachetă bătută cu ocazia inaugurării liniei de cale ferată București - Urziceni - Făurei la 11 Noiembrie 1943

Medalie emisă cu ocazia înălțării Monumentului Infanteriei - 1936

Medalie bătută cu ocazia reclădirii Bisericii Sfântul Spiridon Nou în luna august 1852 în timpul domniei lui Barbu Dimitrie Știrbei

Medalie emisă cu ocazia construirii corpului central al Azilului Elena Doamna

Medalie bătută cu ocazia reclădirii Bisericii Domnița Bălașa

Medalie bătută cu ocazia Expoziției Cooperatorilor la 29 August 1894 - patroni Principele Ferdinand și Principesa Maria

Medalie bătută cu ocazia Expoziției Cooperatorilor la 29 August 1894 - patroni Regele Carol și Regina Elisabeta

Medalie emisă cu ocazia inaugurării Palatului de Justiție la 15 Octombrie 1895

Medalie aniversară a punerii pietrei fundamentale a Palatului C.E.C.-ului 1897

Medalie bătută cu ocazia jubileului Societății Creditului Funciar (1875 - 1900)

Medalie emisă cu ocazia jubileului Bisericii Evanghelice din București (1853 - 1903)

Medalia Asociației Române pentru Înaintarea și Răspândirea Științelor cu ocazia participării la Expoziția din 1903

Medalie emisă cu ocazia Expoziției Societății Agrare a Marilor Proprietari din 1904

Medalie bătută cu ocazia Expoziției Generale Române din Parcul Carol din 1906

Medalie bătută cu ocazia Expoziției Anuale de la Târgul Moșilor din București 1906

Medalie emisă cu ocazia punerii temeliei Palatului Ministerului Lucrărilor Publice la 25 Aprilie 1906

Medalie bătută cu ocazia jubileului Fundației Carol I (1891 - 1914)

ALLPLAN 2013 –
ANYTHING ELSE
IS WORK.

www.nemetschek.ro/allplan2013

Pasajul Englez

De Adina Felea

Într-o zi de primăvară, o zi mai prietenoasă decât cele de acum, mergeam la pas prin București cu chef de pozat. Fac asta desori când vreau să mă relaxez. Chiar în centrul orașului, pe Calea Victoriei există un loc care-ți dă fiori când intri. Pasajul Englez este un loc ce, la prima vedere, pare părăsit.

De la Calea Victoriei nr. 52 până la Academiei nr. 23 bis. Lungime 85 m. Denumire din 1885.

Când am făcut primii pași înăuntru, am simțit o emoție ca la filmările de la știri pe care le fac la job. Cu sufletul la gură, mă așteptam ca în fiecare moment să sară cineva să mă bruscheze sau să mă sperie. După scările dărăpănate și pereții care stau să cadă o pancartă colorată în roșu îmi sare în ochi. “Casa de Bijuterii”. Oau zic, asta da contrast. În mizeria ce se află aici fix la asta nu mă gândeam că voi găsi. Undeva în planul doi se vedea un cerșetor. Intru în Bijuterie unde stau de vorbă câteva minute cu un bărbat foarte volubil (era patronul) și-mi povestește un pic din istoria acestui loc. Aici aflu că undeva prin 1900 acest loc era unul dintre bordelurile de lux a Bucureștiului. Și după vreo 50 de ani când prostituția a fost interzisă, clădirea a fost transformată în locuințe. Locuințe în care cu greu cineva și-ar putea imagina că ar putea trăi dat fiind degradarea dar și mizeria pe care chiar omul o face.

După ce am ajuns acasă am început să citesc mai multe despre acest loc straniu din centru capitalei. Am înțeles de ce arată așa... pentru că este un monument istoric, și în general nu știm să arătăm un interes pentru aceste tipuri de clădiri. Mateiu Caragiale a fost inspirat de atmosfera acestui loc pentru a scrie romanul “Craii de Curte Veche”. Iar regizorul Horea Popescu a folosit această clădire în filmul “Cuibul de Viespi”. Și totuși... nu se face nimic pentru a salva o clădire de pe Calea Victoriei nr. 52. După mai bine de 40 minute petrecute în clădire, în cea mai mare liniște posibilă, astfel încât nimeni să nu-mi simtă prezența, trag aer în piept și ies gândindu-mă la cum ar fi arătat această clădire în acei ani. Dar și la cum ar fi putut arăta azi dacă am arăta puțin interes pentru monumentele istorice... măcar!

Adina Felea

<https://www.facebook.com/adina.felea78>

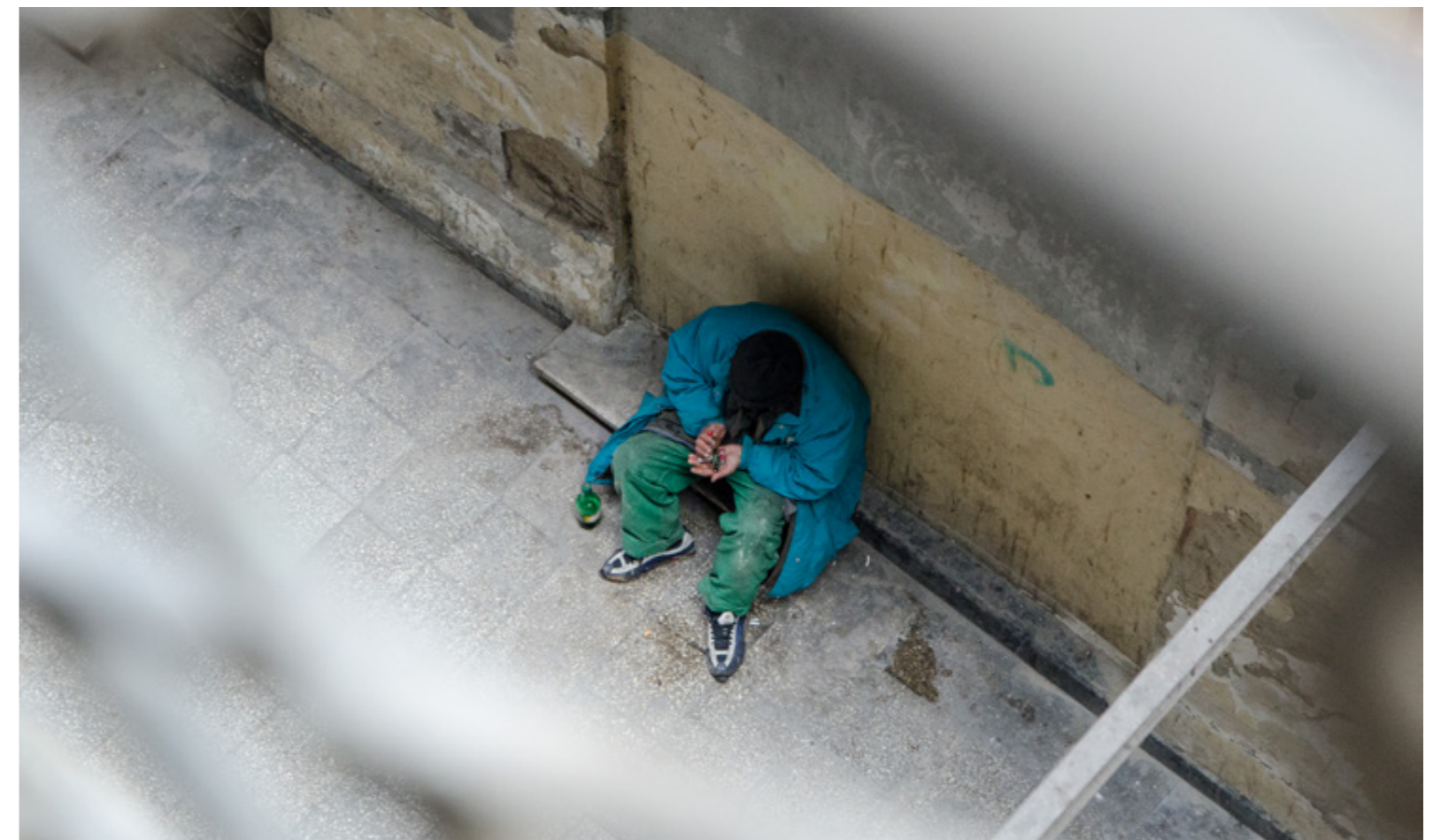
Foto Viorel Parjan

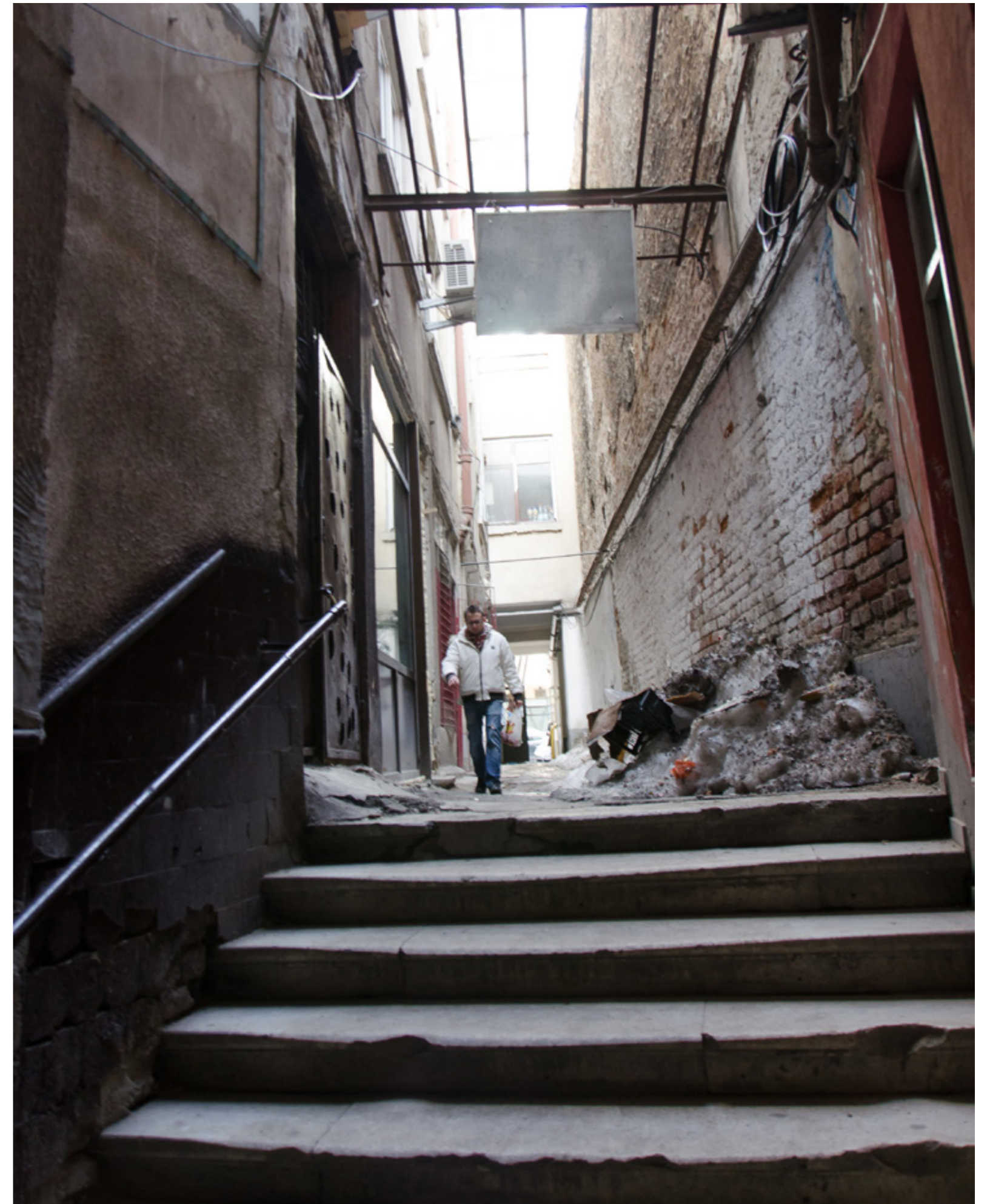
Intrare Strada Academiei

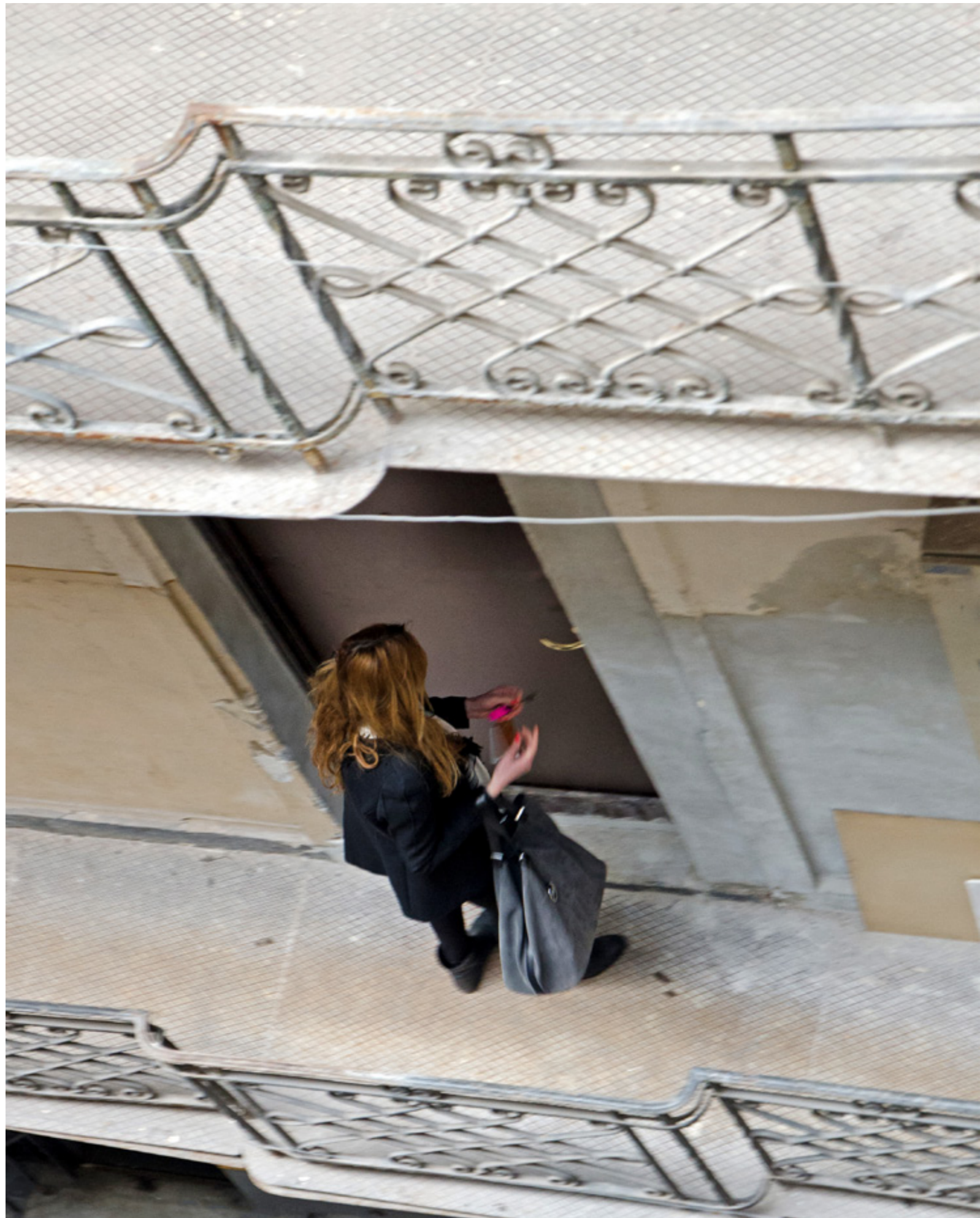

Foto Viorel Parjan

Intrare Calea Victoriei

Proiect Revitalizare Pasajul Englez

De Hodină Maria Otilia

Proiectul reprezintă un studiu pentru lucrarea de diplomă susținută în anul 2009, sub îndrumarea doamnei Prof. Dr. Arh. Silvia Costescu la U.A.U.I.M. București.

Clădirea, construită în anul 1855 de către giuvaerghiul Joseph Resch, a fost inițial cunoscută sub numele de "Casa Resch", apoi vândută lui Grigore Eliad care o va transforma în "Hotelul English". De aici a rezultând denumirea de "Pasajul Englez".

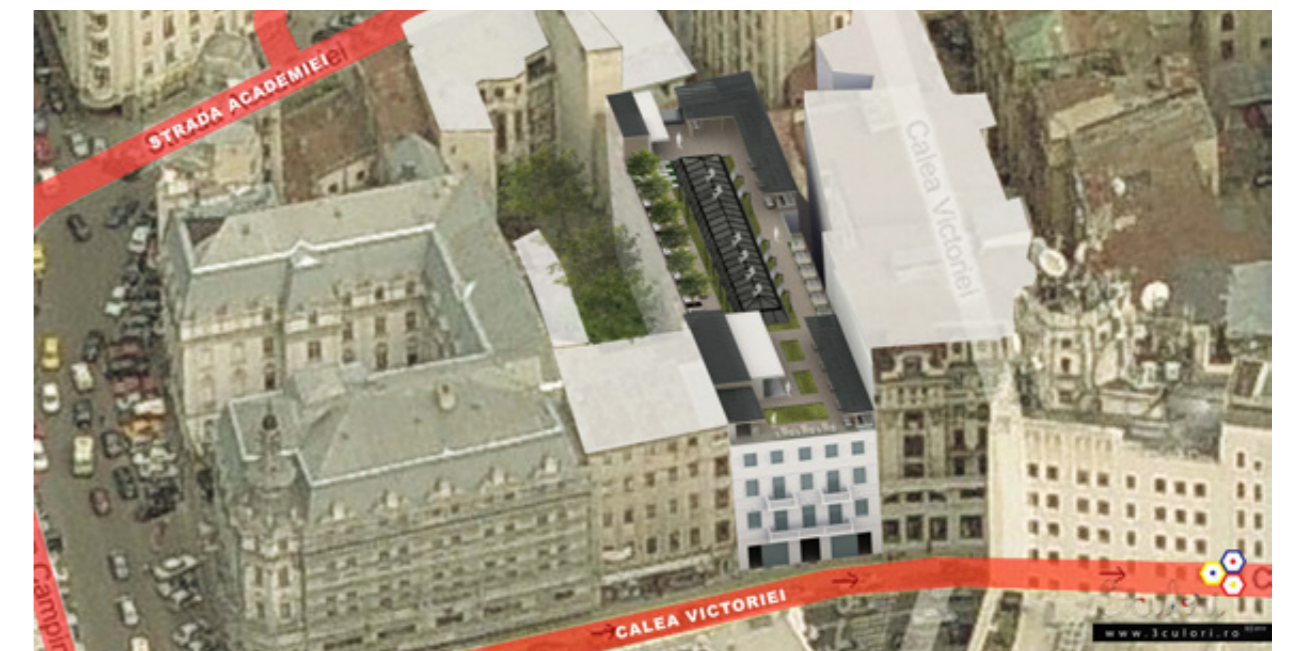
Astăzi, deși pasajul este poziționat într-o zonă circulată a Bucureștiului, datorită intrărilor înguste și neprimitoare, prea puțini trecători se încumetă să-l traverseze, iar dacă o fac, dată fiind situația insalubră în care se găsește această construcție deosebită, specifică pasajelor capitalelor europene de la acea vreme, prea puțin probabil să revină în traversarea lui.

În proiect se propune o revitalizare a spațiului atrăgând trecătorii în traversarea pasajului prin lărgirea intrărilor, atât pe accesul de pe str. Academiei, cât și pe accesul de pe Calea Victoriei.

Zona interioară, pe suprafața parterului propune închirierea spațiilor pentru activități comerciale din domeniul cultural - artistic (librării, materiale pictură, centre printare, magazine cu obiecte realizate de mână, etc.) dar și cu destinație recreativă, tip cafenea, bar, restaurant, etc. Pe verticală clădirea se propune a fi dotată atât cu un lift central panoramă, cât și cu un sistem tip heliostat, ce ghidează lumina naturală în interiorul spațiului cu ajutorul unor oglinzi conectate la un sistem digital ce permite rotirea acestora în funcție de poziția soarelui. Etajele intermediare vor avea ca destinație tot spații comerciale, iar acoperișul tip terasă va găzdui un restaurant-cafenea cu program prelungit.

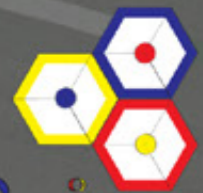
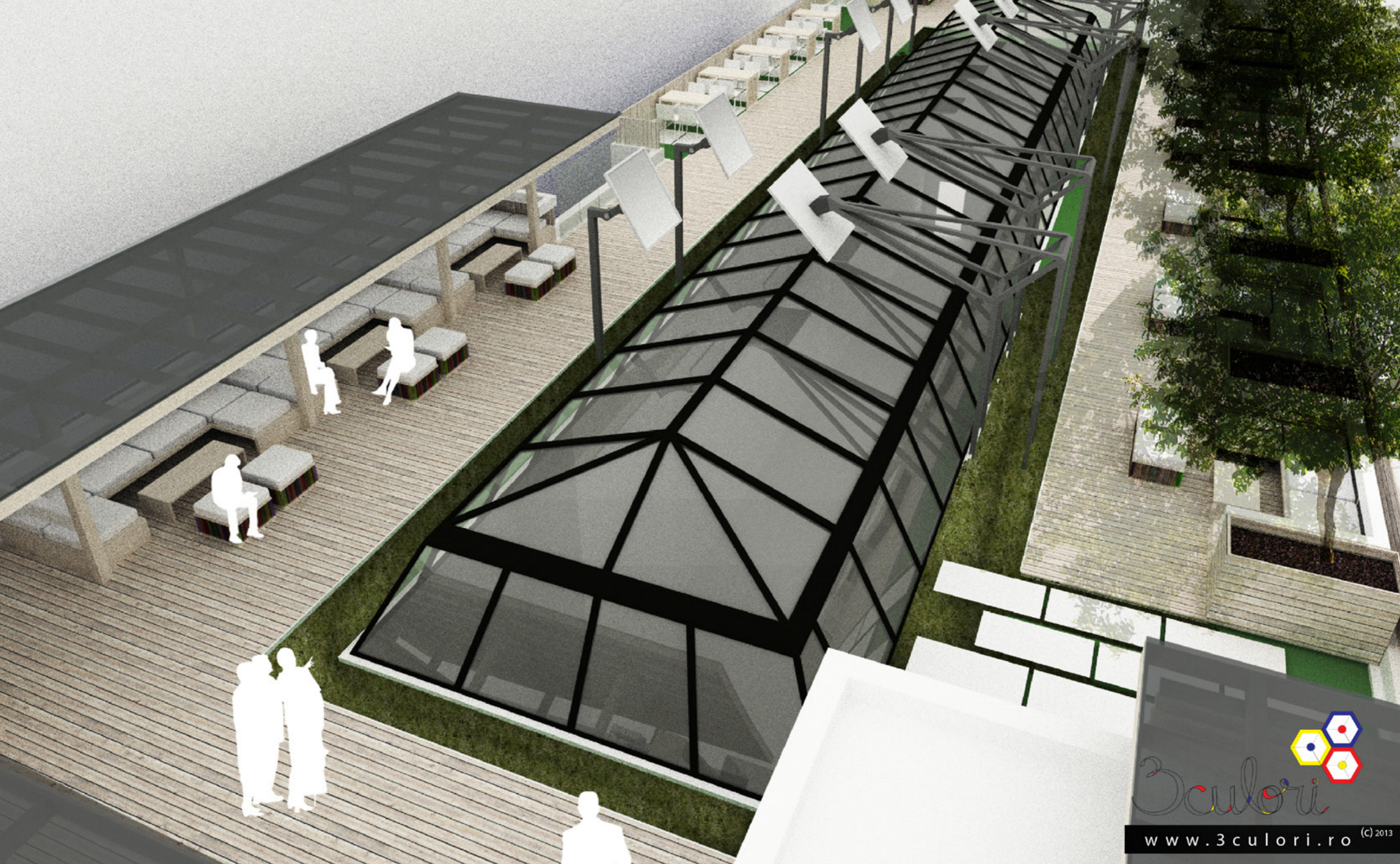

arh. int. Maria Otilia
Hodină
www.3culori.ro

3culori

Instituto
Cervantes

Bucarest

INSTITUTO CERVANTES

Bd. Regina Elisabeta, nr. 38

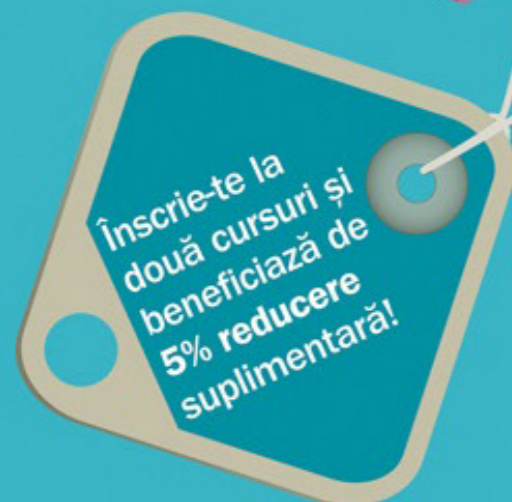
acx1buc@cervantes.es

<http://bucarest.cervantes.es>

<http://diplomas.cervantes.es>

www.cervantes.es

Tel.: +40 21 210 27 37

INSTITUTO CERVANTES MAI APROAPE DE TINE

NOI CURSURI 2013

CURSURI GENERALE - pentru toate nivelurile
(40 ore, de două ori pe săptămână - 2 ore)

CURSURI INTENSIVE - pentru toate nivelurile (40 ore)

CURSURI COPII ȘI ADOLESCENȚI - (20 ore)

CURSURI DE PREGĂTIRE DELE
PENTRU SESIUNEA DIN MAI
(ÎNSCRIERI PENTRU EXAMEN ÎNCEPÂND DIN 25.02)

RUMANO PARA HISPANOHABLANTES - (30 h.)

Pescarii din Herăstrău

De Cristian Munteanu - reportaj realizat cu Sony Nex6

Cristian Munteanu
cristianmunteanu.ro

În primele zile ale lui 2013, pescarii de pe lacul Herăstrău au organizat una dintre periodicele lor „aruncări de năvod”.

Discutând cu ei înainte, am aflat câteva detalii, și i-am urmărit pe parcursul întregii zile de 8 ianuarie, între orele 8-18. Cadrele expuse sunt făcute în diferite momente ale celor două „aruncări de năvod”, astfel încât să spună o singură poveste, unitară.

Ideea mi-a venit înainte cu câteva luni, văzându-i că

munceau în barăcile de lângă lac. Curios din fire, m-am apropiat, i-am întrebat ce fac cu năvodul și cu celelalte scule, și mi-au zis că se pregătesc de momentul în care vor pescui la copcă. Am intuit că există potențial pentru un reportaj, așa că am stabilit ca iarna să vin și eu și să-i fotografiez într-o zi când se va petrece acest lucru. Ce a ieșit se poate vedea în paginile următoare.

Gheața formată în timpul nopții, la suprafața copcilor, este spartă și curățată.

Felia de gheață desprinsă din ceea ce va fi „copca mare 2”, adică locul pe unde se va scoate năvodul, este băgată dedesubt pentru a asigura o ranforsare a zonei.

Doi pescari se asigură că năvodul aruncat în „copca mare 1” se întinde corespunzător pentru a fi tras de ceilalți pescari.

La una dintre copcile mici, intermediare, un pescar trage de plasă, urmând ca atunci când a strâns suficientă, să o dea mai departe, la copca următoare.

Năvodul este scos la cealaltă copcă principală, acolo unde doi dintre pescari apasă, cu ajutorul unor pari lungi, pe el pentru ca acesta să meargă pe fundul lacului, astfel peștii neavând pe unde să scape.

Cei mai mici dintre pești, în special șalău, sunt aruncați înapoi în apă pentru a crește.

Somnii capturați pot ajunge și la greutatea de câteva zeci de kilograme.

Odată barca plină, se pleacă spre mal cu ea. Și spre potențialii cumpărători, desigur.

Cei tineri, care au tras la năvod, mănâncă, în timp ce vârstnicii aleg peștele, separându-l.

La mal se mai aruncă un ochi peste lăzile cu peștii selectați, iar dacă unul dintre ei nu este în locul potrivit, se corectează eroarea.

Blocul - Han Strada Blănari

De Radu Oltean

Radu Oltean

Știți biserica de pe strada Blănari? Dar mai știți unde era beciul clubului A? Ei, bine, între biserica Sf. Nicolae Șelari (azi pe Blănari) și ieșirea Hanului cu Tei (dacă intri din Lipscani) era pe vremuri un han.

Construit inițial de unu' Zamfir tocmai pe vremea lui Brâncoveanu. Hanul ăsta a început să cedeze pe la 1800, a suferit un cutremur (la 1802) și un incendiu (la 1804), așa că în locul lui s-a construit un altul în jurul anilor 1805-1809. Hanul fusese închinat (adică dăruit, dat pomană) de unul din vechii proprietari din veacul al 18-lea, mănăstirii Sărindari. Probabil, cum zice George Potra, fiindcă se însănătoșise după vreo boală grea prin rugăciuni la icoana "făcătoare de minuni" a Mănăstirii Sărindari. Și ca semn de recunoștință i-a închinat hanul... Uite așa adunau mănăstirile averi fabuloase în trecut. Fără să facă nimic.

Cel ce a reconstruit hanul la începutul sec. al 19-lea era negustorul Athanasie Dumitriu. Acesta e nevoit după 20 de ani, numai, să vândă hanul și bolțile prăvăliilor de la parter din cauza chiriei mult prea mari ce o plătea mănăstirii cât și dobânzilor împrumuturilor ce le făcuse pentru a reconstrui hanul.

Hanul, în forma construită de Athanasie Dumitru, a supraviețuit până în anul 1935, când a fost demolat.

Aici fac o paranteză. Tot acolo mai era un han. Hanul Simion, peste drum de Hanul cu Tei, pe Blănari. Se pare că e vorba de același han. Așa că îl voi numi Hanul Zamfir/Simeon.

Mai e ceva interesant de observat. Vechea stradă Blanări ocolea pe 3 laturi parcela Hanului, cotind, cum veneai de la Sf. Gheorghe, la stânga, la dreapta și iar la dreapta, până în dreptul bisericii.

Din acest motiv a și fost demolat hanul, pentru îndreptarea străzii. Vechiul traseu al străzii trecea prin

actuala terasă din spatele Rapsodiei Române.

Interesant e faptul că arhitectul (G. Simotta) noului bloc construit după 1935 pe acel loc, a încercat să păstreze memoria vechiului han. În curtea interioară a blocului a fost construită o colonadă ce imită aproape perfect vechile coloane ale hanului.

Până să studiez cu atenție fotografiile vechi am avut convingerea că au fost refolosite chiar vechile coloane de calcar. Totuși, nu. Cele noi au secțiunea poligonală, cele vechi erau rotunde. Dar amintirea hanului nu se oprește la colonadă. Deși nu este exclus să fie vorba de aceleași coloane, curățate și făcute, deoarece cele vechi erau mai groase și mai înalte decât cele noi.

Toate ușile blocului construite sub coloane, sunt metalice și au exact aceeași decorație ca și vechile uși de prăvalie ale Hanului Zamfir/Simeon. E de observat ornamentul vertical de pe uși, cu terminații în semn de întrebare.

Prin demolarea acestui han, Bucureștii au pierdut un monument remarcabil. Mai uitați-vă o dată la frumusețea acelor arcade și o să îmi dați dreptate...

Și în plus, am satisfacția de a fi fost primul care a observat continuitatea între arhitectura vechiului han și blocul de lângă club A (din tot ce am citit până acum). Că acum 60 de ani, poate mai erau oameni care mai știau acest lucru, e altceva. Însă în prezent, cred că nu mai are habar nimeni. Uite, am făcut eu această restituire și am pretenția să fiu citat dacă va apărea vreo lucrare scrisă pe această temă.

Fotografii ale corpului din dreapta, cu coloane, al Hanului. Colonadă mai era la corpul din spate, în timp ce pe stânga nu erau coloane, ci doar prăvălii. La 1935, doar corpul din fund mai avea etaj cu geamlâc și odăi de închiriat (vezi poza generală de mai sus)

FOTOHAIKU

Haiku: Ioana Dinescu

Foto: Andrei Vocurek

*zile toride -
umbrelele-l pichetează
pe Sântilie*

Zahara
STUDIO
dulciuri rafinate

facebook

Zahara Dulciuri Rafinate

Cele mai dulci cadouri pentru cele mai rafinate gusturi!

www.zahara.ro

Unghiuri de vedere

Text și foto:

Marana Pascovici & Șerban Vornicu

Început de primăvară rece. Frigul dimineții a alungat trecătorii și noi ne dezmoșțim încet, cu mișcări de cameleon. Privim strada, cerul și casele. Atmosfera nu ne inspiră. Șerban și Marana, într-un spațiu extrem de familiar - Piața Revoluției - încearcă să îl redescopere; caută "unghiul" ideal. Siluetele oglindite în vitrine ne dau iluzia de mișcare. Privim și așteptăm să se schimbe lumina. Și așteptăm, așteptăm...

Foto: Ileana Buruianu

Marana Pascovici

Locul pe care l-am fotografiat, adică acea parte din Calea Victoriei cuprinsă între străzile Ion Câmpineanu și Știrbei Vodă, îmi este atât de familiar pentru că se află, la propriu și la figurat, între liceu și facultate. De ce îmi este familiar? Să vă spun: în primăvara-lui '90, fiind eu elevă în clasa a XII-a la Sf. Sava, pe atunci Liceul de Matematică - Fizică "Nicolae Bălcescu", întețisem meditațiile la desen pentru admiterea la Arhitectură, unde mă duceam de două ori pe săptămână, pe la ora patru după-amiaza. Orele la liceu le terminam pe la două și aveam timp, cum se zice, de pierdut.

Eram singură în oraș - fără bani, fără prieteni... Ce să fac? Și am găsit refugiul perfect, pentru o oră de tihnă, liniște și răcoare, un loc ferit de căldura și praful orașului: Biserica Kretzulescu. Întotdeauna deschisă și pustie, între două și patru după-amiaza, a fost oaza mea la care revin și astăzi cu drag dar, spre deosebire de anii tinereții mele, biserica nu mai este deschisă la acele ore, în timpul săptămânii, NICIODATĂ (!?)

Șerban Vornicu

Întotdeauna m-a fascinat Biserica Kretzulescu cu turlile ei zvelte și ferestrele prelungite cu arcaturi duble prinos de mulțumire a logofătului Kretzulescu, ctitorul bisericii, după întoarcerea din exilul otoman unde a fost martor la execuția lui Constantin Brâncoveanu.

Biserica înghesuită între blocuri și Palat și cu fundația cu mult sub nivelul Căii Victoriei e greu de fotografiat la adevărata ei valoare arhitectonică.

Încadrată de sculpturile lui Ion Nicodim și Mihail Buculei (cu bustul lui Corneliu Coposu în formă de semn de cruce), ansamblul creează stări de spirit elevate.

La fiecare ședință de fotografiere în zonă am căutat s-o pun în valoare.

De data aceasta, printre ramurile unui arbust cred că am găsit un unghi mai favorabil pentru a asigura echilibrul dintre ecleziastic și profan.

Martin Suter
Un prieten perfect

Martin Suter
Un prieten perfect

Vanessa Diffenbaugh
Limbaajul florilor

Vanessa Diffenbaugh
Limbaajul florilor

Yasunari Kawabata

Yasunari Kawabata
Valsul florilor

PREMIUL NOBEL 2012
PENTRU LITERATURĂ
Sorgul roșu

PREMIUL NOBEL 2012
PENTRU LITERATURĂ
Mo Yan
Sorgul roșu

FUNDATIUNEA

M. EMINESCU

Foto: Șerban Vornicu

Foto: Marana Pascovici

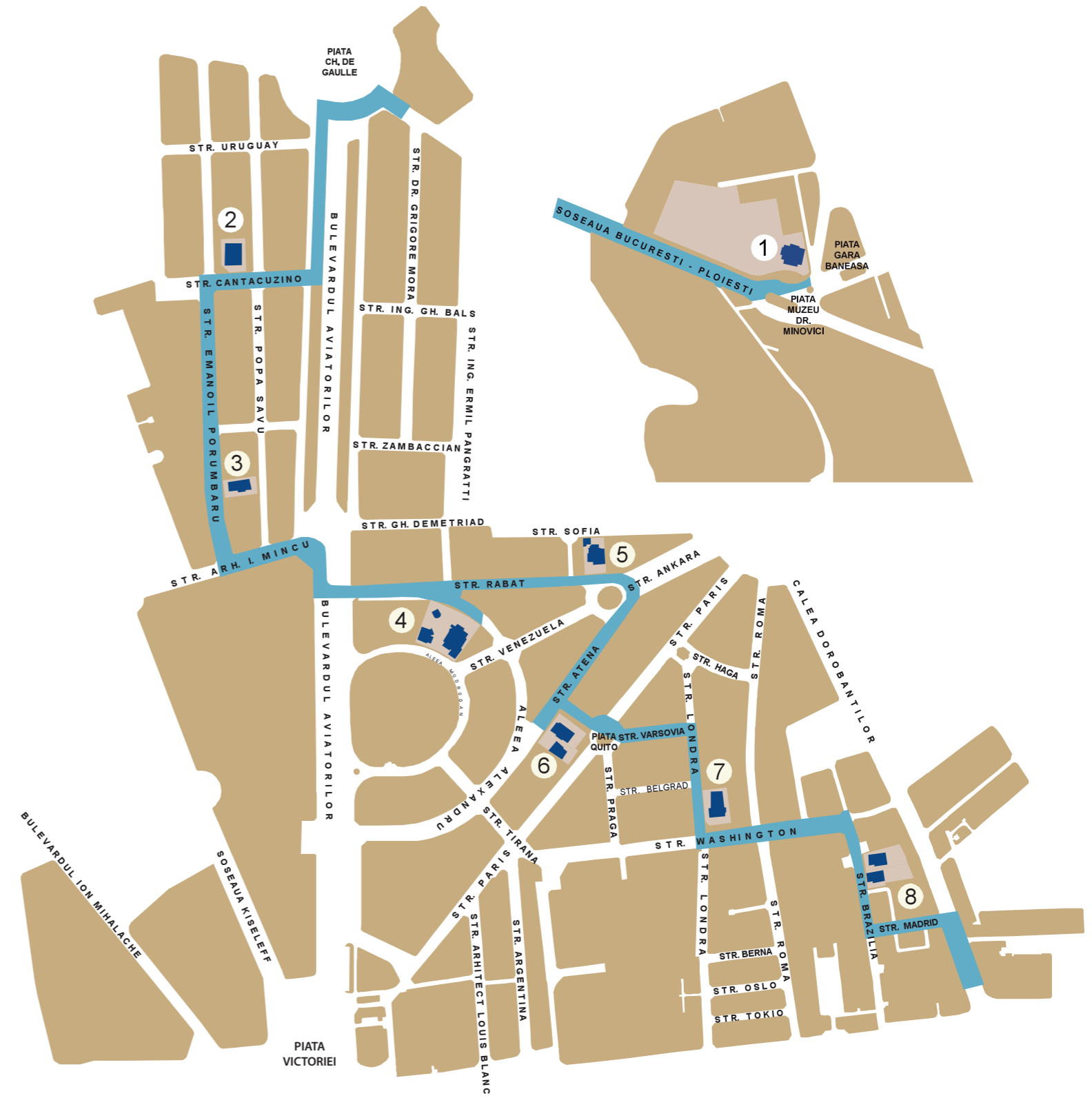
Foto: Șerban Vornicu

Traseul urban Arhitect Cristofi Cerchez

Oana Marinache

Arhitectul și inginerul Hristea "Cristofi" Cerchez, născut la 5 iulie 1872 în comuna Băneasa-Herăstrau, provenea dintr-o familie de armeni cu rădăcini în Botoșaniul secolului al XVIII-lea. Cerchez a făcut școala la Turnu Măgurele și Alexandria, apoi a continuat studiile la liceul Mihai Viteazul din București. În 1894 este absolventul Școlii de Poduri și Șosele, devenind inginer. Ulterior a beneficiat de o bursă pentru a urma cursurile de arhitectură de la Școala de Arte Frumoase din Milano (între 1895-1898). Această dublă specializare îi permite să proiecteze, dar și să se implice efectiv în realizarea construcțiilor.

Legenda:

1. Vila Nicolae Minovici, str. dr. Nicolae Minovici nr. 1, ani 1904 - 1905
2. Vila Maria Răducanu, str. Porumbaru nr. 52, an 1923
3. Vila Eufrosina Mătăsaru, str. Porumbaru nr. 12, ani 1929 - 1932
4. Vila Nicolae Ionescu-Brăila, Aleea Alexandru nr. 37, an 1926
5. Vila Sofia Candiano-Popescu, str. Rabat nr. 19, ani 1912 - 1913
6. Vilele fraților Ionescu, str. Atena nr. 4-6, an 1914
7. Imobil Georgescu-Ștefănești, str. Londra nr. 24, an 1945
8. Vilele familiilor Linde și Năstăsescu, str. Brazilia nr. 24 și 24A, ani 1928-1929

Design grafic hartă: Cristian Gache
 Consultant cartografic: Ioana Alexe
 Foto: Anca Dină, Cristian Gache
 Proiect sprijinit de O.A.R. în 2012

Fotografii aeriene

De Mihai Dragu

www.FotografieAeriana.Eu

Fotografii aeriene urbane din București realizate din drone de FAE - lider în servicii cu drone în România.

Zborurile se efectuează cu drone ultrașoare construite cu tehnologii de avangardă. Dronele sunt operate de la sol prin radiocomandă. Siguranța pentru public și grija față de mediu este preocuparea noastră continuă, de aceea folosim tehnologii ultra-ușoare, cu masa în zbor sub 980 grame, cu propulsie electrică.

www.fotografieaeriana.eu

www.fotografieaeriana.eu

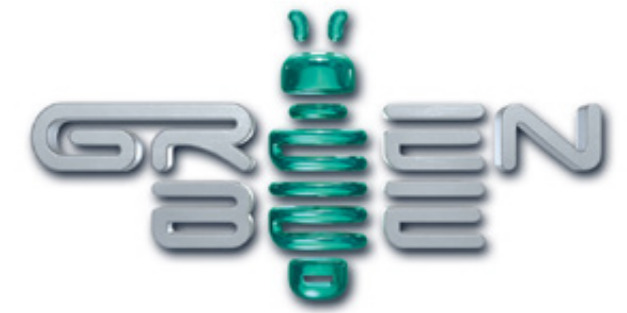

**Nava spațială
din Parcul Tineretului**

Nava spațială Green Bee a aterizat în Parcul Tineretului, zona Rozariu!

Realizată de aproximativ 150 de oameni: arhitecți, proiectanți, dezvoltatori de softuri, artiști plastici, firme de construcții, nava spațială Green Bee este prima sală multimedia de ecologie dedicată copiilor. Proiectul de educație ecologică se adresează copiilor cu vârste cuprinse între șase și paisprezece ani, având ca obiectiv schimbarea atitudinii față de mediu și încurajarea gesturilor eco, încă din copilărie. El își propune să îi învețe pe copii importanța protejării mediului înconjurător prin intermediul unei interesante aventuri SF.

Sub îndrumarea căpitanului Raxo Williams și a secundului Noni, copiii vor participa la Misiunea Spațială și vor descoperi, cu ajutorul jocului și activităților interactive, câteva noțiuni de ecologie. Educația lor de astăzi va fi baza la care se vor putea raporta mâine, ca adulți, pentru a înțelege cât de importantă este protecția mediului înconjurător.

În fiecare zi, timp de 45 de minute, copiii vor putea pleca într-o interesantă călătorie spațială. Călătoria este GRATUITĂ! Copiii sunt așteptați la nava Green Bee unde, la finalul călătoriei, vor avea de îndeplinit misiuni terestre prin care să demonstreze că pot pune în practică informațiile dobândite.

Pentru mai multe informații accesați site-ul www.green-bee.ro sau www.facebook.com/GreenBeeProject

Roberto Iosupescu

Cum ai început să fotografiezi?

Cu fotografia am luat contact prima oară acum mulți ani... prin 1970 cu un Certina 120 pe film lat. Apoi ca orice fotograf al vremurilor respective (cu un buget limitat) am trecut (și am rămas pentru destul de multă vreme... dar nu cu regret...) pe un Smena 8... Așa am descoperit tainele fotografiei, fascinat fiind de a surprinde pe peliculă momente și locuri dragi... Cu locurile a fost mai simplu... cu momentele... mai dificil (aș zice că încă mai am mult de parcurs pe drumul ăsta...). Multă vreme am lucrat alb/negru, iar mai târziu, prin anii 80 am descoperit plăcerea și spectacolul diapozitivelor color (la care acum mă uit cu groază cum se degradează fără a putea face nimic... poate doar să le copiez și corectez digital).

Odată cu fotografiatul am „atacat” și domeniul prelucrării fotografiilor având la dispoziție un minilaborator în care lucram tot (alb/negru, firește) de la dezvoltare film și până la măririi pe hârtie. Erau ore lungi (care treceau pe nesimțite) de plăcere și dedicație. Sunt momente de care îmi amintesc cu drag. Am cochetat la un moment dat și cu mărirea color (îmi procurasem un cap color Krokus și un set de filtre mozaic pentru determinarea compensării (ehei ce vremuri) și vestitul filtru ORWO166 pentru lampa din laborator (un fel de-a zice lumină... că mai mult nu vedeai cu el...) cu care am încercat marea cu degetul.

Roberto Iosupescu

Am renunțat rapid pentru că era extrem de greu să menții condiții stabile de temperatură în bucătăria în care amenajam laboratorul.... de la test până la fotografia finală, temperatura băilor se modifica cu 3-4 grade... enorm pentru cerințele măririi color... iar rezultatul o lua razna. Am rămas la diapozitivele pe care învățasem deja să le dezvolt singur și cu foarte bune rezultate. A venit apoi epoca digitală și totul a devenit amintire...

Ce tip de fotografie îți place?

Nu pot spune că m-am dedicat unui anumit tip de fotografie. Consider interesantă fotografia document (și aici mi-a plăcut mult activitatea din cadrul Asociației „Bucureștii mei dragi”, cu precădere proiectul „Trecut-au anii”). Îmi place portretul, în care încerc să surprind prin instantanee atitudini și expresii necontaminate de clasicul anunț „pășărica”. Am cochetat și cu fotografia de nud (având ca prim model pe Suzana Dordea, într-un workshop de fotografie desfășurat cu Anca Cernoschi la „timonă”) unde m-a fascinat în mod deosebit relația fotografică ce se stabilește între fotograf și model (aici îmi doresc să am ocazia să mai aprofundez). Îmi place fotografia de stradă.

Însă o mare influență a avut asupra mea întâlnirea cu Francisc Mraz și Școala de Poetică fotografică pe care am îndrăgit-o și care consider că este un mod de a privi și de a oferi fotografii cu totul deosebit. Și acesta este drumul pe care mi-am propus să merg.

Cum ai aflat de Asociația Bucureștii mei dragi?

De Asociația Bucureștii mei dragi am aflat chiar de la fondatorul ei cu care mă cunoșteam încă dinainte de nașterea ei... ca doi TCM-iști ce suntem.... Iar drumul meu împreună cu ea a început în august 2008... și de atunci suntem mereu împreună...

Ce te atrage să participi la acțiunile asociației?

Ce mă atrage la acțiunile asociației? Atmosfera... faptul că întâlnesc oameni cu aceeași pasiune cu a mea... că schimbăm impresii... că ne transmitem unii altora cunoștințe din domeniu... Lumea vine în general cu inima deschisă într-un loc unde se simte bine.

Ce activități ale asociației îți plac cel mai mult?

De departe excursiile sunt cele mai interesante. Fie că este vorba de scurtele excursii de o zi prin București, fie că mergem în provincie sau chiar în străinătate, excursiile rămân partea cea mai interesantă dintre activitățile asociației. Sunt și expozițiile (care provoacă competiția între noi), proiectele (ca Trecut-au anii pe care l-am menționat deja). În ansamblu sunt momente plăcute și pline de pasiune, deși cineva a catalogat aceste excursii ale noastre ca semănând cu „sexul în grup”. Acum, dacă stau să mă gândesc, există și avantaje la sexul în grup: poți să pleci când vrei...

Ce loc din București îți place cel mai mult?

Gara de Nord... arhitectura ei ... atmosfera ei, o continuă forfotă de oameni care vin și pleacă...

Ce îți place în București?

Îmi plac multe locuri în București. Îmi plac mult locurile încărcate de istorie, cu clădiri vechi care amintesc de vremuri trecute. Da, sunt nostalgic. Din păcate sunt tot mai puține și tot mai prost păstrate. Îmi plac străduțele cochete, cu case mici, clasice, nu viloiile de prost gust ale îmbogățiților neamului. Îmi plac parcurile, când nu sunt prea aglomerate... îmi place Gara de Nord, când este aglomerată... îmi place atmosfera din Centrul vechi, deși mi-aș fi dorit să se păstreze mai mult din ce-a fost...

Ce nu îți place în București?

Nu îmi place că a ajuns la cheremul unora cărora nu le pasă de nimic din ce reprezintă tradiția unui oraș. În care interese meschine pot dărâma un loc cum este (sau mai bine zis a fost) Moara lui Assan, pot silui parcuri pe motiv de retrocedare, pot ruina o întreagă stradă (vezi Moșilor) prin indiferență. Banul e singurul care contează. Banul lor, firește.

Definește Bucureștii în câteva cuvinte

Un oraș ce putea să devină (tot mai) frumos lăsat la cheremul unora cărora nici nu le pasă și nici nu înțeleg ce înseamnă „să păstrezi”.

CALZEDON

CALZEDONIA

...nem și cum:
lună-ți creditele în unul singur
OTP Bank și vei avea
rată mai mică!

rată fixă de dobândă 4,99%* în primul an;
- EURIBOR 3M + 3,90% după primul an de dobândă fixă;
- OTPdirekt (abonament lunar) gratuit în primele 3 luni de la
acordarea creditului;
- Perioadă de grație 3 luni, aplicabilă după primul an de
dobândă fixă.

* Pentru un credit ipotecar sau un credit de nevoi personale cu ipotecă în
valoare de 40.000 EUR pe 357 luni, DAI este 6,50%, valoarea totală
plătită 86.596 EUR, rambursare prin rate lunare egale.
Oferta valabilă în perioada 1 aprilie - 30 iunie 2011.
Asigurarea imobilului este obligatorie.

www.otpbank.ro
0800 88 22 88

credite cu ipotecă în EUR

...și cum:
adună-ți creditele în unul singur
la OTP Bank și vei avea
o rată mai mică!

- Rată fixă de dobândă 4,99%* în primul an;
- - EURIBOR 3M + 3,90% după primul an de dobândă fixă;
- - OTPdirekt (abonament lunar) gratuit în primele 3 luni de la acordarea creditului;
- - Perioadă de grație 3 luni, aplicabilă după primul an de dobândă fixă.

* Pentru un credit ipotecar sau un credit de nevoi personale cu ipotecă în
valoare de 40.000 EUR pe 357 luni, DAI este 6,50%, valoarea totală plătită 86.596 EUR,
rambursare prin rate lunare egale. Oferta valabilă în perioada 1 aprilie - 30 iunie 2011.
Asigurarea imobilului este obligatorie.

www.otpbank.ro
0800 88 22 88

credite cu ipotecă în EUR

OPTINOVA

BASTARDA P. BASTARDA

m

plafar

LOGICS
Tel: 315.69.12

Advertisement with a glowing purple and yellow design.

BEER

SMARDA

UPSUS

LES BOING

RCA

PERONI

chayme

sushi ko

Piața Națiunile Unite

ARGENTIC

Foto: Andrei Bîrsan

În față stânga toate clădirile au dispărut. Opereta este prima clădire din stânga.
Dâmbovița era acoperită cu planșeu de beton. Aici era capătul autobuzului 42.

Km 0

Foto: Dinu Lazăr

MOZAIC

Piața Palatului

Foto: Șerban Vornicu

MOZAIC

Kaufland garantează:
Micii noștri NU conțin carne de cal!

Kaufland vă garantează
prospețimea și calitatea micilor noștri!

**Aveți în continuare încredere în
calitatea produselor Kaufland!**

Este pentru mine!

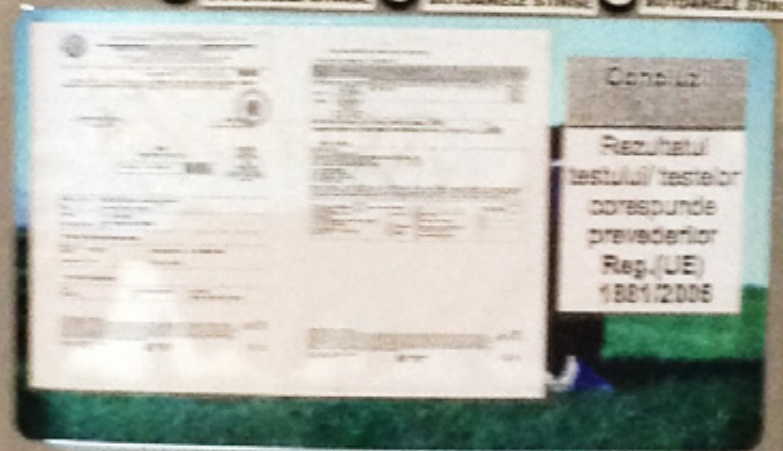
Bine ați venit!

Grill
pentru Dumneavoastră!
Luni - Sâmbătă:
0 - 21.30
Duminică:
0 - 19.00

LAPTE PROASPĂT
NEPASTEURIZAT
din ferma direct la tine.

LAPTE
FĂRĂ
AFLATOXINĂ!

VĂ MULȚUMIM CĂ AȚI CUMPARAT DE LA NOI!
FERMA NOASTRĂ EXISTĂ ȘI DATORITĂ DUMNEAVOASTRĂ.

5 LEI
STICLA 1,5 L

ATENȚIE
PRECAUȚIE

Scrisoare
de la fermier

D'ale comerțului...

Prima Evadare

Foto: Florian Răducanu

MOZAIC

Cel mai mare maraton de ciclism cross-country de tip MTB din România împlinește 5 ani! Competiție cu tradiție în lumea cicliștilor și a iubitorilor de sport și natură, Prima Evadare aduce alături amatori și profesioniști care vor pedala pentru un București mai curat, prin folosirea bicicletei. Întâlnirea de anul acesta va avea loc pe 12 mai, la ora 10:00. Ne vedem la start!
<http://primaevadare.ro/program/>

Academia Română

Foto: Crisanta Măciuceanu

Academia Română a găzduit, joi, 4 aprilie 2013, o serie de evenimente cu ocazia zilei sale aniversare. Domnul Academician prof. univ. dr. Ionel Haiduc - Președintele Academiei Române - a deschis adunarea festivă cu tema „Ziua Academiei Române și a porților deschise”.

MOZAIC

Muzeul Antipa

Foto: Andrei Bîrsan

MOZAIC

Parcul Circului

Foto: Dragos Stoica

MOZAIC

Hala Matache

Foto: Cosmin Andrei
<http://zilele.blogspot.ro/>

La adăpostul întinericului oamenii
primăriei demolează Hala Matache.

Noaptea de 25 spre 26 martie 2013

MOZAIC

Parcul IOR

București - capitala României: suprafață totală 228 km², aproximativ două milioane de locuitori, climă temperat-continentală cu veri toride și ierni aspre, parcuri...

Câte parcuri are Capitala? Pe lângă Cismigiu, în București mai există doar câteva: Parcul Herăstrău, Parcul Carol, Parcul Tineretului, Parcul Alexandru Ioan Cuza (cunoscut și ca Parcul Titan sau Parcul IOR), precum și câteva parcuri mai mici.

Dezvoltarea imobiliară nu a iertat nici parcurile. Primarii au avut contribuția lor. Astfel, un sfert din Parcul IOR a devenit proprietate privată. "Vrem parc, nu beton!" este mesajul locuitorilor din sectorul 3 și al nostru, al tuturor.

ESTE PARCUL PRIVATĂ
NU AL PRIMĂRIILOR!

DECIZIILE DE PRIMĂRII GENERALI

NR. 105 ȘI 4334/2005

Salvati parcul nostru!

Prietenii Parcului Ior

+ 12 Ha
de Verde

Vrei să faci o codiță fericită?
Donează hrană uscată
și/sau conserve pentru câini.
Îți mulțumim!

AJUTA UN CATEL

Daca doresti te poti implica direct in sustinerea celor 170 de catei din Adapostul Glina al Asociației "A Doua Sansa":

- 1. Poti deveni voluntar** participand direct la actiunile asociatiei.
- 2. Poti dona** mancare pentru catei (o colecta se organizeaza lunar, in prima sambata, in fata Patinoarului "Mihai Flamaropol").
- 3. Poti ajuta cu fonduri** (vezi datele de contact de mai jos).

Și pentru asta îți mulțumim!

Contact:
Ioana Diaconu - 0744.884.704,
ioana.tess@yahoo.com
Carmen Măndescu - 0744.440.089,
ribana4you2000@yahoo.com

Asociația pentru protecția animalelor A Doua Șansă
CUI: 25370963
Cont lei IBAN: RO61 PIRB 4238 7217 6900 1000 - Piraeus Bank
Cont euro IBAN: RO27 PIRB 4238 7217 6900 2000 - Piraeus Bank
<http://www.adouasansa.com>, a.doua_sansa@yahoo.com

www.bucurestiivechisinoi.ro

Despre noi

Cultura este ceea ce rămâne după ce ai uitat ce-ai învățat. Selma Ottiliana Lovisa Lagerlof

...

și încă ceva...

... „Pentru www.bucurestiivechisinoi.ro, mediul cultural creat online a însemnat un spațiu destinat socializării, cunoașterii și autocunoașterii, al dezvoltării, rememorării, al semnelor de întrebare și, în special, al documentării continue. Din momentul lansării, în luna septembrie a anului 2009, proiectul a reușit să culeagă roadele propriilor performanțe”, Andrei Slavuteanu,

regândirea întregului portal pentru a surprinde aspecte extrem de interesante pentru istoria, cultura și arta unui oraș îndrăgit și respectat. În acest timp, echipa editorială a adunat peste 30 de oameni talentați, expresivi, pasionați de tot ceea ce reprezintă Bucureștii vechi și noi.

Povestea scriiturii lor a fost continuată printr-un proiect extrem de curajos, cunoscut sub numele de Joia de la Capșa, unde, într-un mediu specific (Braseria Capșa) s-au născut povești de viață, istorisiri desprinse de pe aleile vechiului oraș și ale noii capitale. Întâlnirea bilunară și ideea socializării, a schimbului specializat de idei a însemnat, de atâtea ori, deschiderea unor noi direcții ale proiectului www.bucurestiivechisinoi.ro.

S-au născut parteneriate și proiecte importante cu instituții culturale, asociații, fundații, reprezentanți media, edituri, website-uri ce împărtășeau aceleași valori socio-culturale (bloguri), s-au alăturat inițiativelor marca Bucureștii vechi și noi oameni simpli, pasionați de istoria orașului ce îi adăpostește.

Suflul modernității nu a trecut nepăsător pe lângă tot ceea ce înseamnă www.bucurestiivechisinoi.ro, ci a „acceptat” tentația propusă de rețelele de socializare (Facebook) prin personalizarea unei pagini atent urmărită de aproape 2.000 de membri.

Redeschidem invitația la bucureștit!

ASOCIAȚIA

**Bucurestiul
meu drag**

www.orasul.ro